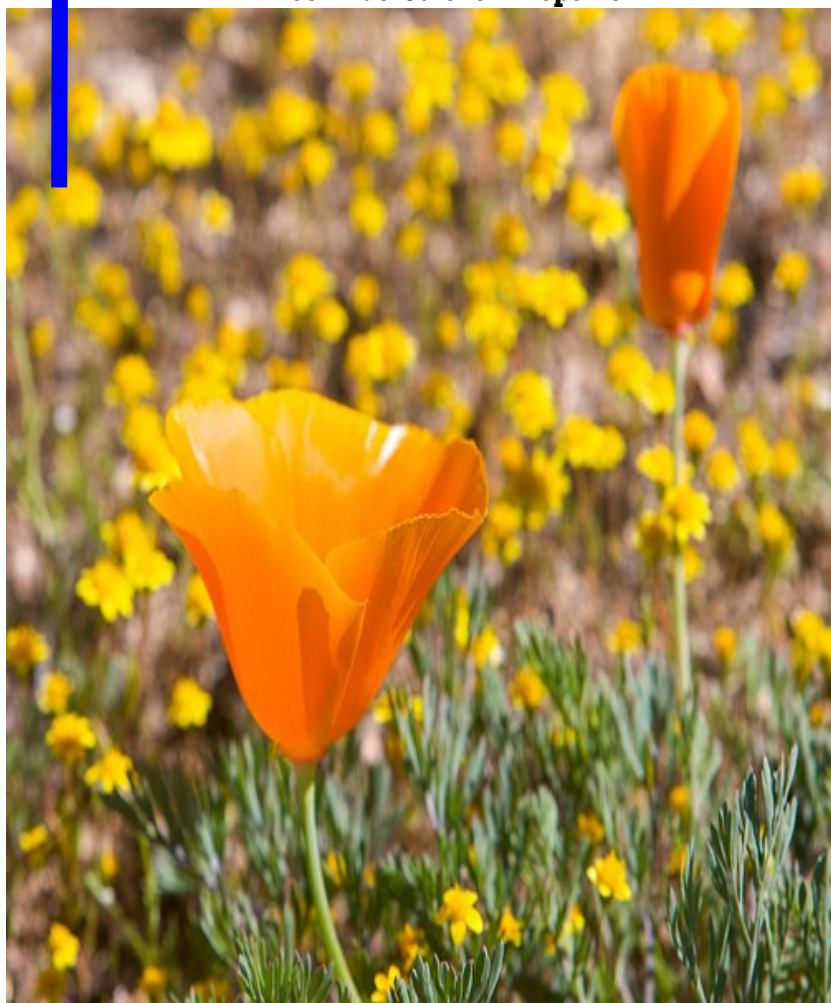

Pietricele

(dintr-un ocol de nestemate)

Poezii de Valentin Popovici

Pietricele

(dintr-un ocol de nestemate)

*Poezii
de
Valentin Popovici*

*„Iată, îți voi împodobi pietrele scumpe cu
antimoniu, și-ți voi da temelii de safir; îți
voi face crestele zidurilor de rubin, porțile
de pietre scumpe, și tot ocolul de
nestemate...”*

(Isaia 54:11-12)

*Biserica Baptistă Română din Metropola Chicago
484 E. Northwest Highway, Des Plaines, IL 60016
— 2008 —*

Cuvânt înainte

Aici sunt poeziile mai vechi și mai noi, ca și în pilda Domnului Isus cu gospodarul care și-a scos din vistieria lui lucruri noi și vechi.

Majoritatea poeziilor din acest al cincilea volum au fost publicate în Buletinele Duminicale ale Bisericii în anii 2006 și 2007, și de fapt ele istorisesc poteca prin care am trecut în acești ani. Printre cele scrise mai demult e și „Stejarul din câmpie”. Era prin anul 1966, când peste familia în care am avut harul să cresc, și peste mine, au venit mari furtuni. Tatăl meu Alexa și unchiul meu Pitt erau în atenția Securității pentru simplul motiv că vesteau plini de curaj Evanghelia curată. Au urmat destituiri, ponegriri, exmatriculări, prigoane. De atunci am ținut în taină poezia, dar mi-am dat seama că era deja cunoscută (mama o trimisese câtorva familii apropiate). O redau aici tuturor.

Apoi anul 2006, pentru mine personal, pentru familie, pentru biserica în care am slujit, a fost un an de furtuni groaznice. Nici în vremea comuniștilor n-am simțit o încercare mai aprigă de a distruge biserica, de a ponegri pe frați, și de a distruge pe predicator, ca și în anul acela. Harul lui Dumnezeu ne-a păstrat în viață, ne-a adus la liman. Am socotit că e bine să strig și eu un Aliluia prin paginile acestui mic volum, și să mai spun odată că Domnul e bun, că El este Stânca, El ne-a păstrat credința, și — la fel ca pentru poporul Lui preaiubit căruia i-a făgăduit un ocol de nestemate — tot așa și pentru mine, mi-a deslegat sacul de jale și mi-a schimbat curtea lacrimilor într-un ocol de pietre scumpe, din care am strâns aici câteva „Pietricele”.

Nu știu pentru cine public aceste poezioare, și poate nici nu vor fi mulți care să le guste aroma de dulce și amar, de lumină și umbră, de surâs și plâns, după cum e împletirea luminii pe cărarea vieții. Și chiar dacă nu le va citi nimeni, le întind spre Cel care mi le-a dat, și Îi spun, „Mulțumesc! N-am meritat cinstea să le capăt. Și Te rog primește aici jertfa minusculă a unei iubiri aprinse, în cuvintele slabe ale unuia care nu s-a priceput să le scrie mai bine...”

Valentin Popovici

Ocol de nestemate

Ierusalime, scumpa Mea Cetate,
Nu plânge azi de-atât' amar și chin,
Urgiile din tine le voi scoate
Și te voi umple iar cu nestemate,
Cu antimoniu, sardiu și rubin.

Toți munții-n pulbere de s-ar preface
Și dealurile-n praf s-ar destrăma,
Chiar cerul în cenușă să se-mbrace,
Dar Legământul Meu de har și pace
Neclătinat în veci de veci va sta.

Căci Eu sunt Dumnezeu care vorbește,
Sunt Făcătorul tău și Domnul tău,
Sunt Cel care de-a-pururi te iubește,
Stăpânitorul care te păzește,
Sunt Domnul Răscumpărătorul tău.

Iubita mea, bătuto de furtună,
Cetate părăsită în gunoi!
Saronul iar va fi pășune bună,
Sionul iar va fi ca o cunună,
Moșia Mea în vremile de-apoi.

Voi pune pietre scumpe și curate,
În zidurile tale de iaspis,
Mărgăritare-n temelii voi bate,
Ocolul ți-l voi da cu nestemate,
Cetatea Mea, Cetatea Mea de vis.

În tine voi turna o slavă mare,
Și neamurile-n tine vor umbla,
Iar împărații îți vor da onoare,
Uimiți de-așa splendori nemuritoare,
Căci Mielul va fi-n veci Făclia ta !

Slavă Ție, Doamne mare!

Binecuvântați pe Domnul, voi care-ați gustat dulceața
Îndurării de la Cruce, harul care ne dă viața!
El e Cel din veșnicie, Cel ce este, Cel ce vine!
El, Nădejdea mântuirii pentru lumea de suspine.

Înaintea Lui se pleacă și Îi cântă Osanale,
Sfânta cerului oștire, cu timpane și chimvale.
Universu-ntreg răsună, cerul tot și tot pământul,
De cântarea proslăvirii Dumnezeului Preasfântul.

Peste Scaunul de slavă serafimii zboară-n cete,
În veșminte de lumină și cu soarele în plete;
Se aude pân' departe strigătul lor de cascadă:
Sfinții Domnului din ceruri defilează în paradă.

„Sfânt e! Sfânt e! Sfânt e Domnul!” - strigă oastea îngerească.
...Dar El face semn cu mâna, imnurile să se-oprească.
„Să se-oprească-n Cer cântarea? Așa-i, Doamne, a Ta vrere?”
Și din zare până-n zare, s-a făcut atunci tăcere.

Stau încremeniți ca stânca heruvimii fără pată,
Care țin în teci de-aramă sabia învăpăiată.
Se ridică Împăratul, și Se-apleacă în uimire.
Nu mai mișcă nici o frunză, a-nlemnit întreaga fire.

Ce se-aude de departe? Jos într-un ungher de lume,
Niște năcăjiți se roagă și pronunță sfântu-I Nume.
Și tot ei apoi încearcă printre lacrimi o cântare,
Dar se-aude doar atâta: „Slavă Ție, Doamne mare!”

Ridicați-vă privirea!

Ridicați-vă privirea către ceruri, înspre zare,
Și-ntrebați-vă: Sunt oare, toate-acestea la-ntâmplare?
Cine a făcut să zboare, în imense galaxii,
În orbite sclipitoare, stele mii, și mii de mii?

Cine-a dat impulsu-acela sus pe bolta înstelată
De-au pornit într-o mișcare, astrele ca o armată?
Cine cheamă-n ceasul serii, la apel de regiment,
Tot șiragul de luceferi, care Îi răspund, „Prezent” ?

Cine-a hotărât măsura rotocolului de tină?
Cine poruncește zilnic dimineții să mai vină?
Cine-a strâns oceanu-n palme, și i-a hotărât zăgaz,
Între maluri să-și oprească vijelia din talaz?

Cine a legat cu noduri Orionul, Ursa mare,
Nebuloasele Pleiade, și pulsarii-n depărtare?
Cine-a inventat zăpada, și-a închis-o în cămări?
Cine-a împărțit lumina, alungind-o peste mări?

Cine-aduce-n zori pe iarbă picăturile de rouă,
Și trezește-n glodul negru un fior viață nouă?
Cine-mbracă primăvara tot pământul într-un vis,
De parfum și flori și soare, și culori de nedescris?

Chiar nu știți slăvitu-I Nume? El Se cheamă Creatorul,
Domnul slavei, Domnul vieții, Dumnezeu Stăpânitorul!
Ridicați-vă privirea: Cine ține sceptrul sus?
E Mântuitorul nostru, Dumnezeu! Hristos! Isus!

Psalmul 121

Îmi ridic ochii spre munți, dîncolo de curcubeu,
Oare de pe care stînci vine ajutorul meu?
— Ajutoru-mi va veni de la Dumnezeu cel sfânt,
Ziditorul cerului și-al întregului pămînt.

Da, încrede-te în El, căci El nu va-ngădui
Să-ți alunece-n răzor pașii tăi când vor slăbi.
Domnul nu te va lăsa părăsit pe drumul greu
Cel ce te păzește, da, este Însuși Dumnezeu.

Iată că e veșnic treaz Preaslăvitul Creator,
Ce veghează-n Israel ca un Tată iubitor.
Uite-ți umbra de voinic prinsă peste dreapta ta;
Ești sub raza Feței Lui chiar în vremea cea mai grea.

De aceea soarele nu te bate la amiaz',
Și nici luna-n ceasul rău nu-ți aduce vreun necaz.
Domnu-ți vine-n ajutor, nu te teme nicidecum;
Ca un zid în jurul tău, El te apără pe drum!

El rămâne credincios pîn' la ultimul Cuvânt,
Amintește-ți ce-a promis: „Nu te părăsesc nicidec!”
Dumnezeu cu braț întins, El îți vine-n ajutor
Îți va păzi sufletul, și vei fi biruitor.

Domnul te va ocroti la plecarea dintre noi,
Și tot El te va păzi la venirea înapoi.
Când vorbește Dumnezeu chiar și cerurile tac —
El te va păzi mereu de acum și pînă-n veac!

Sunt pribeag spre-o altă Țară...

Sunt pribeag spre-o altă Țară, mult mai bună, mai frumoasă,
Unde nu mai e durere, unde toți suntem acasă...
Și pe drumul vieții mele, în al luptelor abis,
Am simțit deja un aer proaspăt, nou, din Paradis.

Domnul meu face să iasă crizanteme în pustie,
Și din cremenea uscată un izvor de apă vie;
Da, aici în valea morții, Domnul ochii mi-a deschis:
Am văzut deja sclipirea străzilor din Paradis.

Pe cărările pustiei, printre lacrimi și suspine,
Am gustat deja din roada veacului slăvit ce vine,
Căci mereu Mântuitorul împlinește ce-a promis:
Am simțit deja mirosul pâinii coapte-n Paradis.

Când ispitorul vine să-mi atragă-n jos privirea
Îi arăt nesticăcioasă, ne'ntinată, moștenirea;
E păstrată sus în ceruri, în splendorile de vis:
Am simțit deja mireasma florilor din Paradis.

Când dușmanii se-nfierbântă și-mpotrivă-mi se ridică,
Zguduindu-se pământul în cutremur se despică,
Nu mă tem, căci Domnul slavei Cerurile mi-a deschis:
Am văzut deja lumina casei mele-n Paradis.

Slavă Ție, O Isuse! Mi-ai dat harul de la cruce,
Și-am simțit ce bucurie mântuirea Ta-mi aduce!
Am zărit prin Tine Raiul, porțile lui de iaspis,
Am băut deja din apa râului din Paradis!

Dacă-ai fost pe la Golgota...

Dacă-ai fost pe la Golgota, și din lanțuri ai fost scos,
Umblă azi pe Calea Crucii ca oștean al lui Hristos!

Dacă vina ți-a fost ștearsă, lasă traiul rușinos;
Tu ai fost chemat la slavă, tu ești fala lui Hristos!

Dacă te-a spălat Izvorul Sângelui cel prețios;
Vezi că lumea te privește, ești minunea lui Hristos!

Dacă unii râd de tine, c-ai rămas un credincios,
Tu fii și mai plin de râvnă, martor viu al Hristos!

Dacă-n jur e întuneric, și-ntunericul e gros,
Luminează și arată frumusețea lui Hristos!

Dacă simți ispita lumii, cum te-atrage mlădios,
Fugi de ea, respinge-i pofta, tu ești robul lui Hristos!

Dacă te lovește aprig duhul rău și mincinos,
Tu trăiește adevărul și răbdarea lui Hristos!

Dacă n-ai nici o izbândă, totul pare de prisos,
Să nu cazi în disperare, ești în școala lui Hristos!

Dacă ai primit Chemarea, nu mai ești de-aici de jos;
Tu ești cetățean al slavei, tu ești frate cu Hristos!

Dacă te-ai născut din Duhul, Duhul slavei maiestos,
Ia pe umeri crucea, frate, și urmează-L pe Hristos!

Stare de alarmă

Filozofii azi declară că suntem la întâmplare;
Dumnezeu, vezi, nu există, — strigă ei în gura mare;
Toate s-au născut din șansă, existăm dintr-un noroc,
Cică aminoacizii au făcut un mormoloc.

Cu știință gogonată, spun că „întâmplarea oarbă”,
A creat tot ce se vede: apă, aer, pomi și iarbă;
Că-n condiții speciale broasca s-a făcut pisoi,
Și-ntr-o bună dimineață din maimuță 'hop și noi.

Auzi, frate, ce îndrugă! — și cu zeci de doctorate —
Că suntem doar animale, ceva mai evolute.
Și așa din Șansa Chioară au făcut un „dumnezeu”.
Numai că mă uit prin lume, și mă sperii ce văd eu:

Sună înnebunitoare disperatele sirene,
Cad în praf zgârie-norii, străzile devin gheene,
Teroriștii fac să curgă sângele ca la cișmea,
Și rachetele omoară mii de oameni pe-undeva.

Tinerii cu tatuaje zvârcolindu-se-n beție,
Iar copiii cu pumnale spintecând în carne vie,
În familie divorțuri și avorturi fără șir,
Droguri și stupefiante, jaf, minciună și delir.

Știri din Moscova și New York, Peking, București sau Roma:
Numai chefuri, numai crime, și desfrâu ca la Sodoma;
Și în toată halandala, stai și te întrebi năuc,
Nu cumva trăim cu toții într-un mare balamuc?

O, dar nu-i nici o mirare, căci simptomele-s normale
Pentru lumea care crede că suntem doar animale.
Astăzi oamenii se-nchină, așa după cum au vrut,
„dumnezeului” pe care singuri ei și l-a făcut.

Cât de sublimă-i părtășia!

Cât de sublimă-i părtășia
Învăluită-n curcubeu,
Când printre norii de suspine,
Ne luminează Dumnezeu!

Când Duhul Sfânt pe toți ne-adună
La harul dulcii întâlniri,
Și ne unește-n legătura
Mistuitoarei Lui iubiri!

Ce luminoasă-i părtășia,
Pe fața celor mântuiți
Când Însuși Domnul ne vorbește
Și noi Îl ascultăm smeriți!

Când frate lângă frate simte
Parfumul slavei din Sion,
Și untdelemnul se prelinge
Pe-odăjdiile lui Aron.

Ce strălucită-i părtășia —
Ca-n vremurile de apoi,
Cu pomul vieții iar în floare,
Cu Domnul iarăși printre noi!

Ce sfântă-i blânda adiere,
Când inimile le-am unit,
Ca între noi să nu mai fie,
Decât Hristos cel răstignit!

Legătura de frăție

Legătura de frăție
Nu se rupe ca o ață;
Ea-i o funie-mpletită
Pentru luptele din viață.

Cu cât cel rău întărește
Vânturi înfricoșătoare,
Ea în loc ca să se rupă
Se încheagă și mai tare.

Cortul sfânt al întâlnirii
Nu se destrăma-n furtună;
Erau chingile de aur
Ce-l țineau să stea-mpreună.

Tot așa în adunare
Părtășia nu dispare
La un zvon mârșav de ură
Dintr-o vorbă sau scrisoare.

Părtășia e cu Domnul,
—Sus, în El, avem credința—
Și când jos aici e lupta,
Sus deja e biruința.

Legătura de iubire
Nu-i un fir, ci o-mpletire:
Duhul Sfânt ne dă puterea
Să rămânem în unire!

Refuz

Refuz să fiu descurajat,
Și să-mi ascund credința!
— Oricât aș fi de atacat,
Eu știu că am și câștigat
Cu Domnul biruința.

Refuz să mă uit înapoi
Când țin de coarne plugul!
— Eu și cu Domnul, amândoi,
Până la Ziua de Apoi,
Uniți purta-vom jugul!

Refuz să merg pe drumul lat
De lux și bogăție!
— Eu știu că Domnul m-a chemat
La altă slavă, alt palat,
Și altă-mpărăție!

Refuz să dau drapelul jos
De pe sfânta redută!
— Eu știu că sunt neputincios,
Dar lângă mine e Hristos,
Și lupta nu-i pierdută!

Refuz să fiu îngrijorat
Chiar dacă totul pierе!
— Căci Domnul mi-a asigurat
Locașul cel mai minunat
În slavă, la-nviere!

Dacă scriu...

Dacă scriu un rând vreodată
Dintr-o groapă de-ncercare,
Nu lăsa, Isuse Doamne,
Să fac altora-ntristare.

Dacă scriu răvaș departe
Și mi-e inima zdrobită,
Nu lăsa ce scriu să fie
Pentru alții o ispită.

Dacă scriu un vers vreodată,
Și n-am gânduri înțelepte,
Inimii mai dă-i zăbavă,
Harul vieții să-l aștepte.

Dacă scriu ca să mă laud,
Sau să-mbogățesc cămara,
Dă-mi cârcel la-ncheietură,
Varsă-mi, Doamne, călimara!

Dacă scriu într-o scrisoare,
Ce durere mă apasă,
Schimbă rândurile scrise,
Într-o haină mai frumoasă.

Dacă scriu ceva în viață,
Dă-mi să scriu ceva de bine;
Și nu-mi lăsa, Doamne, mâna
Să nu scrie despre Tine.

Aveam un vas de alabastru

Aveam un vas de alabastru,
Cu mir ales de nard curat,
Și în Betania-ntr-o seară,
Isuse Doamne, Ți l-am dat!

Am spart pe-o lespede de piatră
Comoara sufletului meu,
Și-am picurat încet parfumul
Pe fruntea Ta de Dumnezeu.

Mi-au spus că poate-ar fi fost bine
Să nu mă fi grăbit așa;
Dar eu demult doream ca mirul
Să curgă peste haina Ta.

Mi-au spus c-aș fi putut la piață
Să-l vând cu preț avantajos;
Dar eu am vrut mireasma toată
Să fie doar pentru Hristos.

Mi-au spus că mirul foarte bine
L-aș fi putut *eu* folosi;
Dar eu am vrut să-Ți scalde fața
Ca-n ceas de sfinte liturghii.

Isuse drag, primește-mi jertfa,
Căci miru-acesta-i viața mea!
Și-așa cum am turnat eu mirul,
Tu toarnă-n mine Viața Ta.

Este Domnul !

Petru a fost cu ideia. „Haideți, nu veniți cu mine?”
Spunea el, „Știți doar că noaptea peștele trage mai bine...”
Gândul se-nvârtea în minte, tot la pește să ne-ntoarcă,
Și așa ne pomenirăm, șapte ucenici în barcă.
Nu ne-a venit greu la vâsle, la parâme și frânghie;
Că doar am crescut cu ele, toți eram de meserie.
— „Mi-era dor să fiu pe mare,” spune Iacov bătrânește,
„Mi-era dor să țin în palme, uite-așa de lung un pește...”
— „Fraților, în noaptea asta,” zice Petru, „cine știe?”
„Cu cât pește o să prindem, ne scăpăm de sărăcie...”
Însă când s-aruncăm mreaja, Toma spune-ncet o vorbă,
— „Să nu fim ca și Esau, măi, care s-a vândut pe-o ciorbă...”
(Nici nu ne-am întors la Toma, ca să nu-l privim în față,
De rușine că uitaram sfânta lui Isus povață).
— „Hai, la treabă!” strigă Petru; „Trage, hai, Natanaele!”
„Vorbele sunt sărăcie, nu vă mai gândiți la ele...”
Și-altul spune trist în barbă: „Nu culegi decât ce sameni.”
„Parcă El spunea că suntem tot pescari, însă de oameni...”
Și așa o noapte-ntreagă, cum nu se mai pomeneste,
N-am putut nimic să prindem, nici măcar un singur pește!
Iar în zori, la mal, o umbră, cineva, o arătare,
Ne întrebă de departe: „Copii, aveți de mâncare?”
Glasul zguduie adâncuri de-amintiri ce se deșteaptă.
Și mai zice: „Luați mreaja! Aruncați-o-n partea dreaptă!”
Amețiți de oboseală, o-aruncăm... și ce minune!
Când o tragem, mai s-o rupem, grea cum nici nu vă pot spune.
Am rămas cu toții stană, ni s-a spulberat tot somnul,
Și Ioan zice lui Petru: „Este Domnul! Este Domnul!”
Vreți să credeți că o sută, și cinzeci și trei, de-odată
Au fost peștii trași în barcă'n noaptea-aceea neuitată!
Doamne, fă și azi minunea, nu cu peștele din mare,
Ci cu suflete pierdute, într-o mreajă de salvare!

Te așteptăm, Isuse...

Te așteptăm, Isuse, să treci și pe la noi,
Să intri în bordeiul cu lacrimi și nevoi;
Să stai cu noi la masă, și pâinea să ne-o frângi,
Să ne mai mângâi fruntea, să râzi cu noi, să plângi...

Să ne vorbești de Țara pe care-o pregătești
Pentru cei slabi și umili, pe care Tu-i iubești,
De străzile de aur, iacint și hrisolit,
Și-o slava ce ne-așteaptă, cum nici nu ne-am gândit.

Sau să ne spui de poarta înaltă de iaspis,
Ce pentru noi deschisă o ții la Paradis;
De pomul din grădină, cu leac alinător,
Ce vindecă bolnavii lipsiți de ajutor.

Nu ocoli căsuța cu o batistă-n geam:
Ni s-a topit nădejdea, nu mai avem balsam.
Și-am vrea să vii degrabă, căci Leana e la pat,
De-o lună-i tot bolnavă, și nu s-a mai sculat.

Și Nicu, cel mai mare, s-a dus soldat să stea
De gardă într-o țară departe undeva;
Iar Anca, cea mai mică, s-a dus fără temeii,
Și ne-a lăsat în lacrimi cu dor în urma ei.

Te așteptăm, Isuse, să treci și pe la noi,
Să intri în bordeiul pe strada cu noroi;
E masa-ntinsă gata, să vii, Isuse drag!
Ne vei cunoaște-ndată: Te așteptăm în prag...

Numai Tu mă poți scăpa !

Când am ostenit pe cale,
Și genunchii mi-au slăbit,
Iar dușmanul dă târcoale,
Să mă-nghită hămesit...
Doamne-ntinde-Ți mâna bună
Și apucă mâna mea,
Căci din valuri și furtună,
Numai Tu mă poți scăpa!

Când la pat, în suferință,
Toate oasele mă dor,
Tu păstrează-mă-n credință,
Vino, Doamne-n ajutor!
De mândrii și de păcate,
Și de îndoiala rea,
De săgețile-nfocate,
Numai Tu mă poți scăpa!

Când ispita ca un clește
Trage haina mea de in,
Doamne mare, mă păzește;
Să nu merg dup-un străin.
Când un vânt de neiertare,
Îmi lovește inima,
Din pericolul cel mare,
Numai Tu mă poți scăpa!

Creștin aglomerat

— Alo, da! Sunt ocupat,
Sunt creștin aglomerat!
Nu... Nu-mi spune tocmai mie
Că mai am o datorie...
Merg din când în când, așa,
La bisericuța mea,
Să mă vadă fiecare
Că sunt viu și pe picioare.
Dar nu aștepta să vin,
Toată ziua să mă-nchin;
Că am de umplut dulapul,
Datorii, mă doare capul;
Patru case, cinci mașini,
Investiții, să leșini!
Bani la bursă, bani la piață,
Cheltuieli, că-mi vine greață.

...Miercuri? Vai, îmi pare rău,
Toate cad pe capul meu!
(Nici nu știu, mai ține oare
Miercurile adunare?)
Nu... Duminica, ce crezi?
Cum te văd și cum mă vezi—
Sunt mereu în deplasare,
Că-i salariul mult mai mare.
Deci să-ți spun așa pe șleau,
Nu că-s rău sau că nu vreau,
Dar n-am timp! Viața toată
Este prea aglomerată!

Cum? ... Diseară la Mihai?
La un pișcoțel cu ceai?
Fix la șapte jumătate?
'Ce nu spui așa, măi frate!?

Pentru ce?

Pentru-o palmă de pământ
Oamenii se încovoie;
Își aruncă viața-n vânt,
Și se bagă în mormânt,
Pentru-o mână de gunoaie.

Pentru cinstea la palat,
Pentru hainele luxoase,
Oare câți acum se zbat,
Își dau sufletul curat,
Pentru zdrențe de mătase?

Pentru coșul de năhut,
Pentru blidul roș' de linte,
Pentru un câștig pierdut,
Oare câți frați s-au vândut
Fără noimă, fără minte?

Pentru-un sac de gologani,
Vai, ce mulți pierd veșnicia!
Și la urmă, fără bani,
Pleacă tot goi și sărmani,
Când sfârșesc călătoria.

Înțelept e-acel ce-a spus,
Că întreaga alergare —
Dacă-i fără de Isus,
Fără Țara cea de Sus,
E-amăgirea cea mai mare!

Drumul

Din atâtea drumuri care,
Par să fie de folos,
Numai drumul pocăinței
Este Calea lui Hristos.

Pe cărările vieții
Alergăm cu-atâta zel;
Însă numai calea-ngustă
Este calea către cer.

Din atâtea drumuri care
Ne îmbie la răscruci,
Numai una-i calea dreaptă,
Sub lumina sfintei cruci.

Din atâtea drumuri late
Ce pogoară în abis,
Numai o potecă strâmtă
Duce-n sus, la Paradis.

Greu e drumul cu neazuri,
Care suflă peste noi;
Cu dispreț și defăimare,
Cu prigoane și nevoi...

Dar la capătul potecii
De urcuș anevoios,
E Palatul fericirii,
Și în prag, Isus Hristos!

Vremea cercetării

Ierusalim, Ierusalim,
Din depărtare te privim:
De ce n-ai cunoscut măcar
Așa târziu al păcii har?

Și pe Hristos să-L fi primit,
Ca Rege sfânt și preaiubit?
Să-I ieși 'nainte cu alai,
Prinos de Bun Venit să-I dai;

Să I te-nchini pân' la pământ,
Și să primești al Său Cuvânt;
Să-Ți fie veșnic Împărat
Isus cel Binecuvântat !

Ierusalim, Ierusalim,
Tu n-ai venit cu nimb sublim,
Și nu l-ai dat cununa ta,
Nu l-ai rugat ca să mai stea...

De Fața Lui nu ți-a fost dor,
Nici de-al iubirii Lui fior.
La porți era Cel Așteptat,
Și tu râzând l-ai alungat.

Ce trist, căci era ziua ta,
Și nu te-ai folosit de ea!
...Dar vai, atâția fac la fel,
Și nu-L primesc nici azi pe El.

Iar vremea cercetării când
Se duce și se pierde-n vânt,
N-o mai întoarce înapoi
Nici vremea veacului de-apoi!

Ai obosit?

Ai obosit în alergarea și-n munca fără de răgaz?
Te simți așa de slab și singur, cu lacrimile pe obraz?
Sau poate o ispită bate, și-o simți cum bate sacadat,
Iar inima ta nu e tare... și frica te-a cuprins de-odat!...

Ridică-ți azi privirea, frate, spre Crucea Domnului Isus,
Lumina Lui să te-nfășoare, să-ți dea puterile de sus;
Stai pe genunchi, mărturisește-I durerea sufletului tău;
Și vei putea atunci cu Domnul să-nvingi ispita celui rău!

Ai obosit în nopți de veghe, sub crucea care te-a strivit?
Ești la răspântie de drumuri, și parcă toți te-au părăsit?
Te-ntrebi, „Acum unde e Domnul?” Aștepți, și nu mai înțelegi,
De ce nu vine să-ți arate, ce drum, ce cale să alegi?

Privește jos în Ghețimane, la Domnul cu paharul greu,
Cum se frământă pân' la sânge..., și El e Însuși Dumnezeu!
Credeai că dac-alegi iubirea, nu te va strânge ura rea?
Credeai că dacă ești lumină, nu vei gusta din noaptea grea?

Privește, colo-n depărtare: Vezi țărnu-acela luminos?
Acolo sus e strălucirea și slava Țării lui Hristos!
Nu simți cum inima se-aprinde și dorul clocotește iar?
Și că dispare oboseala din frământare și amar?

Când vei vedea ce măreție chiar Domnul slavei ți-a gătit;
Ce bucurii copleșitoare! Ce har sublim, nemărginit!
Dacă-ar veni zâmbind un înger să-ntrebe: „Eh, s-a meritat?”
Vei spune: „Nici pe jumătate, nu mi s-a spus, și n-am visat!”

Nu e nimeni ca Iehova

— „Aruncați-i fără milă în cuptorul cel încins!
Să le piară îndrăzneala care astăzi i-a cuprins!
Iar cuptorul încălziți-l chiar de șapte ori mai tare,
Să se facă toți cenușă, scrum, pentru neascultare.

Care dumnezeu mai poate să salveze pe Șadrac
Și Meșac și Abednego din al jarului cerdac?
Și pedeapsa lor să fie pildă pentru orișicine
Ar mai îndrăzni vreodată să nu vrea să mi se-nchine!”

Așa glăsuia porunca împăratului avar,
Peste țări biruitorul, mândrul Nebucadnețar;
Dar nu cunoștea puterea Celui care dă răcoare
Dimineața-n stropi de rouă și-n zefir la înserare.

...I-au luat pe cei trei tineri, i-au legat ca snopi de grâu;
Și i-a înghițit văpaia flăcărilor fără frâu.
După-o vreme împăratul, încă agitat de ură,
S-a mai aplecat să vadă ce-a rămas din ei în zgură.

Dar pe vatra din cuptorul înroșit pentru evrei,
A văzut minune mare: Erau patru, și nu trei!
Peste plita înfocată se plimbau ca-ntr-o grădină,
Iar al patrulea la față era fulger de lumină.

Și-ascultați porunca nouă a-mpăratului semeț:
— „Binecuvântat să fie Dumnezeu cel măreț!
Numai Lui să I se-nchine tot pământul, toată firea:
Nu e nimeni ca Iehova, care-aduce mântuirea!”

Două fire

Pânza vieții vor s-o țese două fire toarse fin:
Unul este din țărână, iară celălalt divin.
Firul din Adam într-una lasă scame în noroi,
Celălalt e fir de aur, viața Duhului în noi.

Firul pământesc e omul cu sumanul învechit,
Firul nou, de in subțire, este omul înnoit.
Firul de pământ poștește împotriva Duhului,
Firul nou de viață nouă țese haina cerului.

Firul pământesc se-agață și se rupe tot mereu;
Firul luminos se-ntinde către cer la Dumnezeu.
Firul vechi face urzeala din fuiorul vechi, murdar,
Celălalt o face sfântă, din iubire și din har.

Suierând suveica țese un model neterminat,
Încă nu se vede chipul care vine conturat;
Firul de pământ încearcă un portret scârnăv de lut,
Firul celălalt icoana Sfântului fără de-nceput.

Unul este firul morții, care trage la păcat,
Celălalt în pace țese haina traiului curat.
După cum ziua și noaptea nu pot merge pe un drum,
Firele acestea două nu se-mbină nicidecum.

Frații mei, lăsați cârpeala de postav murdar și ros!
Haideți să-mpletim viața doar cu firul lui Hristos!
Haina nouă e frumoasă, ca o haină de-mpărat,
Împletită-n fir de soare, pentru veacul minunat!

Cercetare

Dacă nu mai simți o foame-n fiecare dimineață
După mana din Scriptură și puterea ei de viață,
Dacă nu mai ai dorința să-L slăvești pe Dumnezeu,
Poate că te-a prins o boală, un microb de la cel rău.

Dacă nu mai ai în tine o dorință înfocată
După Țara veșniciei, după slava-i minunată;
Poate ai uitat de harul mângăierilor cerești,
Și de inima lui Isus poate prea departe ești.

Dacă nu mai ai o sete să auzi mereu Cuvântul,
Să-ți aducă-nviorare, cum adie seara vântul;
Poate nu mai ești cu Domnul, poate alte voci îți plac,
Și atunci în Sfânta Carte toate paginile tac.

Dacă nimeni nu te-alungă în batjocură afară,
Și cu o privire lungă nimeni nu te mai măsoară;
Poate n-ai dat mărturia despre Domnul nimănui;
Și atunci, mai ești pe cale? Mai trăiești în harul Lui?

Dacă nu mai ai în tine clocotind mereu dorința,
După focul de sfințire, ca să-ți pui pe-altar ființa,
Dacă nu te mai scârbește murdăria de păcat;
Poate deja prea departe de Hristos te-ai depărtat.

Duhule Preasfânt, ai milă, și mai dă-ne-o cercetare,
În oglinda Ta curată să ne vedem fiecare;
Să ne pocăim cu toții, să fim oastea lui Hristos,
Pregătindu-ne de-acuma pentru veacul luminos!

Răni ascunse

Care rană sângerândă
A rupt inima plâpândă,
A stors sângele iubirii,
Pentru prețul ispășirii?
Care rană de suspine
A stors sânge pentru mine:
Rană de amărăciune,
Sângele de iertăciune?
. . . A fost rana de la coastă,
Pentru viața mea nefastă?
Sau a fost rana din palme
Când eu Îi strigam sudalme?
A fost rana din picioare
Cu dureri sfâșietoare?
Sau a fost rana cumplită
De pe fruntea Lui slăvită?
— Toate... Și-a mai fost o rană:
Mai ascunsă, mai dușmană:
Rana făcută de mine,
De păcatele-mi meschine;
Rană — nu atunci, odată,
Ci adâncă, repetată,
Când mereu cu firea-mi iute,
Și păcate nevăzute,
Am înfipt piroane grele
Și-am bătut ciocanu-n ele.
Nu Caiafa, nici poporul,
Eu am fost ucigătorul!
— Iartă-mă, Te rog, Isuse!
Și din rănilor-Ți ascunse,
Mai adună stropi de sânge
Pentru un tâlhar ce plânge...

Omagiu mamei

Când Dumnezeu a vrut să îmi arate
Ce mângăieri sublime-mi poate da,
A pus în mâna mamei delicate
Atingerea iubirii Lui curate,
Cu har din slava Sa.

Când Dumnezeu a vrut să întărească,
Oștirea îngerilor păzitori,
A pus o strajă bună, vitejească,
În ochii dragi ai mamei, să-mi păzească
Potecile din zori.

Când Dumnezeu a vrut să știu cum cântă
În jurul Său arhanghelii de sus,
A pus un nimb din melodia sfântă
În glasul mamei, care mă avântă
Și azi către Isus.

Și când vrea Dumnezeu Iehova-Iire,
Să-mi dea curajul Său dumnezeiesc,
'Mi-aduce-n față dulcea amintire
Când mama mă-nvăța cu-așa iubire,
Să știu cum să trăiesc.

Iar azi când Dumnezeu vrea să-mi arate
Cum va fi când la El mă va chema,
Văd chipul mamei cum în prag de noapte,
Mă legăna în doina sfintei șoapte,
Și-așa mă adormea...

Sfatul mamei

„Da, copiii mei..., odată,
Rostul vieții când veți ști,
Voi să nu uitați că Domnul
V-a iubit din veșnicii.”

Era liniște când mama,
Înspre seară ne chema
Și cu vocea ei de înger,
Din Scriptură ne citea.

Vorba ei era blajină,
Când rostea „Isus Hristos”;
Noi o ascultam în vraja
Chipului ei luminos.

„Da, copii mei..., odată,
Când Irod era-mpărat
S-a'ntâmpnat minunea mare:
Dumnezeu S-a întrupat.”

„N-a venit să cucerească
Lumea noastră cu război,
Ci s-aducă mântuirea
Și să moară pentru noi...”

„L-au lovit atunci dușmanii,
L-au străpuns pe crucea rea,
Dar El i-a iubit într-una
Și în locul lor murea....”

Tremurau în vocea mamei
Și plângeau vâlcelele;
Se plecau ca s-o asculte
Pe la geamuri stelele.

Ea-ntorcea sfoasă fața,
Lacrima să nu-i vedem,
Și andrelele din mână
Scăpau firul de la ghem.

„Da, copiii mei..., odată
Și pe voi vă vor lovi;
Voi — iubiți întotdeauna !
Fiți ai Domnului copii !”

Nani nani pușor

(De ziua mamei)

Nani-nani, pușor,
Dragul mamei, somn ușor...
Tot cu vise de lumină
Dintr-o zare mai senină
Unde umblă îngerăși,
Pe alei de toporași;
Unde dragostea adie
Un zefir de bucurie;
Și de unde Dumnezeu
Mângăieri ne dă mereu;
Mângăieri care alină
Inimile ce suspină.
Nani-nani, pușor,
Dragul mamei, somn ușor...

Nani-nani, pui de crai,
Dormi în florile din rai...
Și în fânul din ponoare
Lângă șopot de izvoare,

Unde îngerii la sfat,
Tabăra și-au așezat,
Să-ți aducă la fereastră
Raza bună și măiastră
Chiar din visul lui Hristos,
Ca să crești odor frumos,
Să ai parte de iubire,
De minuni și mântuire.
Nani-nani, pui de crai,
Dormi în florile din rai...

Nani-nani, pui de leu,
Închinat lui Dumnezeu...
Fața ta prin umbra deasă
Fie tot mai luminoasă,
Iar când spinii te pândesc
Și necazurile cresc,
Dumnezeu să te răsfete
Să-ți dea pacea cu blândețe;
Îngerii, să vină ei,
Să-ți aline cu ulei,
Și cu mir de lăcrămioare,
Orice rană care doare.
Nani-nani, pui de leu,
Închinat lui Dumnezeu...

Nani-nani, pui de vis,
Dormi ușor ca-n Paradis...
Înfășat în sărutare,
Învelit în fir de soare,
Mângăiat și legănat
Într-un cântec luminat.
Îngerii să te iubească
Și cărarea să-ți păzească;
Să te-nvețe ce duios
Este harul lui Hristos;
Și chiar El, pe-aici când vine,
Să zâmbească peste tine.
Nani-nani, pui de vis,
Dormi ușor ca-n Paradis...

Pâinea bună

Ca să faci o pâine bună
Aromată și gustoasă,
Folosește în covată
Făina cea mai aleasă.

Trei măsuri să pui: de *Pace*,
De *Iubire* jertfitoare,
Într-o singură unire
Cu măsura de *Răbdare*.

Mai adaugă: Blândețe,
Cât cuprinde Bunătate,
Umilință, 'nțelepciune;
Și frământă-le pe toate.

Nu uita apoi cuptorul: —
Pâinea bună a credinței,
Nu se coace decât pusă
În cuptorul suferinței.

Când e gata rumenită,
Mai presară Bucurie,
Și-apoi repede deschide
Ușa la bucatărie.

Toți vecinii să cunoască
Și să vină împreună,
Să mănânce și să spună
„Eh, aceasta-i Pâine Bună!”

Dă-mi izvoarele de sus

Azi, Isuse, vin la Tine, și-ndrăznesc să-Ți spun dorința,
Căci la Tine mi-e nădejdea, și în Tine mi-e credința:
Mi-ai dat țarină frumoasă, dar pământul e uscat;
O, Te rog, dă-mi și izvoare, de la Tronu-Ți înălțat!

Dă-mi izvoarele sublime ale păcii și-nfrățirii,
Să ajungă apa vieții până-n valea umilirii;
De pe culmea însoțită a iubirii de nespus,
O, Te rog, Isuse Doamne, dă-mi izvoarele de sus!

Dă-mi izvoarele de munte, proaspete, răcoritoare,
Ce nu seacă niciodată, și aduc înviore;
De la Muntele-ndurării, de la Muntele Calvar,
Dă-mi și mie, O Isuse, dă-mi izvoarele de har!

Dă-mi izvoarele cântării, din a Cerului psaltire,
Pe meleagurile-acestea de necaz și tânguire!
Dă-mi balsamul mângăierii, ca un râu din Duhul Sfânt,
Apa vie și curată din al Tău slăvit Cuvânt.

Dă-mi izvoarele nădejzii, să Te simt în vânt, în soare,
În a norilor dantelă, în parfumul dintr-o floare,
Într-o dulce adiere răcoroasă la-nserat
Când îngrijorarea zilei ca-ntr-un vis s-a pulberat.

Fă-mi Te rog, Isuse, parte de izvoarele blândeții,
Și-ale bunătații Tale, cu înțelepciunea vieții...
Nicăieri izvoare sfinte ca la Tine, Doamne, nu-s,
O, Te rog, Te rog, Isuse, dă-mi izvoarele de sus!

Da, am să umblu înc-o milă...

— Da, am să umblu înc-o milă,
Chiar dacă pare nebunie,
Și nu de frică sau de silă,
Ci vreau s-o fac cu bucurie...

Nu fi'ndcă-mi place suferința,
Și rănilor de la picioare,
Ci pentru Numele Lui Isus,
Și pentru dragostea Lui mare.

— Da, când zmucești să-mi iei mantaua,
Și mă privești cu-atâta ură,
Îți dau degrabă și cămașa,
Și ultima fărâmitură!

Le dau nu că mi-așa de frică
De groaznică-ți amenințare,
Ci pentru Numele Lui Isus,
Și pentru dragostea Lui mare.

— Da, îți întorc plângând obrazul,
Din stânga, cel fără de rană,
Când l-ai zdrobit pe cel din dreapta
Cu palma vitregă, dușmană...

Și nu de frică sau de silă,
Îți spăl picioarele murdare,
Ci pentru Numele lui Isus,
Și pentru dragostea Lui mare!

Îngrijorarea

Ciripind o vrăbioară
Se tot întreba așa:
— „Oare oamenii n-au minte,
Că se-ngrijorează-așa?”

Îi răspunde-o rândunică:
— „Eu cred că li-s ochii grei,
Și nu văd că Tatăl nostru
Se-ngrijește și de ei...”

Spovedanie

Mi-e rușine azi de mine,
Dumnezeule preasfânt,
Căci n-am împlinit porunca,
Și-mi văd risipită munca
Vieții mele pe pământ.

Mi-e rușine că n-am roade...
Și-ntristat mă iau și plâng;
Pomul are frunză deasă,
Dar nu-i roada luminoasă,
Cât aș vrea în coș să strâng.

Cu arhanghelii măririi
Vreau să stau 'nainte Ta,
Dar n-am strai de sărbătoare,
Mi-s picioarele murdare,
Și nimic nu am ce-Ți da...

Mi-e rușine, Doamne, astăzi
Că nu-s martorul Tău viu;
Nu că harul e de vină,

Că nu poate să mă țină, —
Dar nu-s eu ce-aș vrea să fiu.

Mi-e rușine că adesea
Văd pe mulți fără Hristos,
Cum aleargă la pieire
Fără gând de mântuire, —
Și eu stau și tac fricos.

Mi-e rușine că-ntind mâna
La săraci și la copii,
Însă mâna nu mi-e plină,
Și durerile n-alină
După cum ar trebui.

Și în loc să-Ți caut Fața
Cu iubire și cu dor,
Mi-e rușine că într'una
Eu tot studiez minciuna
Din cerneala cărților.

Mi-e rușine că-s la vamă,
Și sunt vameș de pripas;
Ai trecut pe lângă mine,
M-ai chemat să merg cu Tine,
Și tot vameș am rămas.

Mi-e rușine că talanții
Pe care Tu mi i-ai dat,
Nu-Ți aduc profit în care
Să se vadă slava-Ți mare,
După cum ai așteptat.

Înainte Ta, O, Doamne,
Spune, oare cum să vin?
Când ai dat tot pentru mine,
Însă eu, vai, mi-e rușine,
Ți-am adus așa puțin !

Am frați care suspină

Am frați care suspină, în temnițe uitați,
Și cred exact ca mine, deci știu că suntem frați!
Dar eu când spun o rugă am cereri mărunțele
Ei ruga și-o strecoară, plângând, printre zăbrele.

Noi spunem cu mândrie, Ce bine-i azi la noi!
Când corul intonează cantatele vioi;
Ei cântă-n subterane, cu glasuri de cenușă,
Și mâinile-și ridică din lanțuri și cătușă.

În timp ce eu mă mângâi cu gândul că sunt drept,
Că vine-mpărăția pe care o aștept;
În închisori lugubre ei își topesc ființa,
Și-n rănilor deschise ei apără credința.

Când eu îmi strâng averea, cu alții să mă-ntrec,
Și de la adunare, abia aștept să plec;
Am frați în catacombe, în gherla de tăciune,
Ce țin aprins altarul de sfântă-nchinăciune.

Mi-e greu să spun mai tare că sunt al lui Hristos,
În public mărturia o spun cu glas sfios;
Iar ei, striviți de cizme, mocniți în zvârcolire,
Spun Numele lui Isus cu-atâta fericire!

Ei zac în temniți negre, cu viermi și șobolani,
Eu cânt în libertate, și număr gologani...
O, Doamne, scoate-mi frații din groapa de rușine,
Dar nu uita, Isuse, ai milă și de mine!

Pe munte

Să faci cum ți s-a arătat în chipul de pe munte,
Până la cele mai adânci și-ascunse amănunte.
Tot ce-ai văzut acolo sus, în norul de lumină,
E strălucirea lui Isus, și slava Lui divină.

Un cort măiestru învelit în sfintele covoare,
De in subțire, răsucit, sclipind mereu la soare...
Cu stâlpi și scânduri de salcâm, unite-n cataramă;
Hristos — în legături de-argint și soclii de aramă.

Și-n mijloc de ocol, regal, altarul fără trepte,
Cu jarul arderii de tot, și flăcările drepte;
Ligheanul cu piciorul lui de-aramă înroșită;
Hristos — în apă și-n Cuvânt, și-n jertfa mistuită.

În cort, tămâia fumegând, și sfeșnicul de aur,
Și heruvimii din perdea, și florile de laur;
Și chivotul acela sfânt, cu taina mărturiei;
Hristos — cu sânge desplicând perdeaua veșniciei.

Să faci cum ți s-a arătat în chipul de pe munte,
Când Dumnezeu Se înălța din fulgerele crunte;
Când ai văzut cu ochii tăi, întreaga strălucire
Pe care-o are Dumnezeu în slavă și mărire.

...Da, slava Ți-am văzut-o sus, pe munte, în poiană;
Dar jos nu Te-am recunoscut cu Fața pământeană!
Ne iartă, Doamne, căci am fost pe culmea luminoasă,
Dar când am coborât de sus, nu Te-am primit în casă...

Frumusețe

În a Domnului vitrină
Și cosmetica-i divină;
Nu ca-n alte prăvălii
Cu parfum și alifii;

Fiindcă limba, buzele,
Ochii și sprâncenele,
Sunt oglindă și tablou
Ale omului cel nou!

Fața e mai luminată,
Nu atunci când e pudrată,
Ci când zâmbetul duios
Îl arată pe Hristos.

Pentru ochi, o doctorie,
N-o găsiți la drogherie:
Alifia-i harul dat
În Isus crucificat.

Pentru buzele frumoase
Sunt cântări armonioase,
Nu le-amestecați cu vin
Căci se schimbă în venin.

Iar urechile-s curate
Dacă zilnic sunt spălate
Cu săpunul din Scripturi,
Nu cu jazz și-njurături.

A sprâncenelor obloane
Nu se vopsesc cu creioane,
Nici cu smoală de cărbuni,
Ci cu post și rugăciuni.

Dragostea și bunătatea
Pun pe frunte sănătatea.
Dar tutunul duhănit
Strică templul nou zidit.

Și obrajii prind culoare
Cu iubirea iertătoare,
Ridurile nu dispar
Decât înmuiate-n har.

Cu blândețe și răbdare
Nu vezi spini ci numai floare;
Cu credința-n Cel de sus,
Zbârciturile s-au dus.

Lacrima și suferința
Întăresc mereu credința,
Spală fața de păcat,
Și fac tenul mai curat.

Da, se vede în afară
Fața noastră interioară:
Cei ce sunt ai lui Hristos
Au și chipul Lui frumos!

Ce faci tu aici, Ilie?

Ce faci tu aici, Ilie, sub un vrej de ienupér?
Ai uitat că Domnul Însuși te-a chemat să fi străjer?
Sub mânia Izabelei oare ai uitat de tot
Cine-i Marele Iehova, Cine-i Domnul Savaot?

Ia-ți toiagul și pornește către Muntele cel sfânt,
Căci în toate numai Domnul stăpânește pe pământ.
Ai Cuvântul sfânt al vieții, ai Cuvântul încercat
Fii profetul care strigă, Dumnezeu e Împărat!

Un binecuvântat popas

—(I Corinteni 2:2)—

Ne-ai dat aici, slăvite Doamne, un binecuvântat popas
În care vii și Tu aproape, să-Ți auzim duiosul glas;
Un loc de pace și odihnă pentru cei slabi și prizoniți,
O vatră de cântări și lacrimi, o casă pentru cei goniți.

Neprihănitule Părinte, ne închinăm și-Ți mulțumim
Că ne-ai adus în locu-acesta ca într-un sfânt Mahanaim,
Ca-ntr-o Betanie iubită, ca la Betezda, la Elim,
Ca la Betel, în casa păcii, la prag de sfânt Ierusalim!

Când pribegeam într-o pustie și fără apă în ulcior,
Tu ne-ai adus aici în oaza cu apă rece de izvor.
Da, locu-acesta e Elimul cu șaptezeci de palmieri,
Cu bucurii de sărbătoare și adieri de primăveri.

E un Mahanaim aicea, sunt „Două Tabere” mereu,
E tabăra ce-o știm a noastră, și tabăra lui Dumnezeu.
Aici Îți intonăm cântarea celor întorși de la război,
Și-aici vin îngerii măririi să-și facă tabăra cu noi.

Aici e scaldătoarea bună, Betezda apelor de har,
În care ne dai vindecarea, și unde slăbănogii sar.
Aici e un Betel cu scara pe care îngerii de sus
Vin să ne-aducă-n grabă mare milostivirea lui Isus.

Aici la noi în seri senine, ca-ntr-o Betanie de vis,
Tu vii cu mângăieri gingașe, iar noi cu mirul de narcis;
Și-aici ne spui mereu de slava cerescului Ierusalim,
Ca să Te așteptăm, Isuse, și tot mai mult să Te iubim.

Banul

—(Luca 15:8)—

Aveam un ban, și nu-l găsec!
—Da' unde oare l-oi fi pus?—
Să pierd un ban cu chip regesc
Cu stema Țării ce-o iubesc
Nu-i lucru mic, ba încă-n plus
Era un ban ce mi l-a pus
În palmă tata, și mi-a spus
Să-l prețuiesc.

Aveam un ban și nu-l găsec...
Și nu era de tinichea!
Era argintul strămoșesc
Topit în foc dumnezeiesc;
Era credința, dragostea,
Era Hristos și slava Sa,
Și tot ce poate Cerul da...
Și nu-l găsec!

Un ban cum nu s-a mai văzut
Strălucitor și minunat!
Când l-am primit eu am știut,
Că prețul lui e ne-ntrecut,
Nu ca să-l dau pe zarzavat;
Ci să-l slujesc pe Împărat;
Iar eu am fost necugetat
Și l-am pierdut.

Ei' bine, știți ce socotesc?
Dau toată casa peste cap,
O clipă nu mă odihnesc,
O-ntorc pe dos, și scotocesc
Orice ungher, orice dulap,
Din haină până la ciorap,
Din șură până la proțap,
...Și-am să-l găsec!

Din suferința cea mai grea...

Din suferința cea mai grea, din chinul răstignirii,
Hristos te caută să-ți dea tot harul mântuirii,
În locul plânsului amar, balsam de mângâiere,
Și-n locul bocetului trist, cântarea de-nviere.

În trupul țintuit pe lemn, în cuie blestemate,
Hristos a dus pedeapsa ta, zdrobit pentru păcate.
A fost vreodată undeva iubire mai de seamă?
N-auzi cum de pe Golgota, Hristos și azi te cheamă?

Isus a luat asupra Lui murdarele-ți veșminte,
Purtând blestemul de păcat în ranele Lui sfinte,
Ca să te-mbrace ca un prinț, în haina Lui regească,
Și să te ducă-n slăvi de vis în casa Lui cerească.

El șterge tot trecutul tău de moarte și rușine,
Te face fiu de Dumnezeu, moștenitor cu Sine.
De ce nu vrei să lași acum cărarea de pierzare?
Să vii la crucea Domnului ca să primești iertare?

În universu-ntreg nu e, și nu va fi vreodată
Un alt slăvit Mântuitor, și-o altă jertfă dată.
Ascultă azi chemarea Lui, aleargă azi la cruce,
La sângele care pe veci salvarea îți aduce!

Nu simți acum fiorul cald, și-o sete arzătoare,
După slăvitul har de sus, un dor după iertare?
Adu la Cruce vina ta și-ntreaga-ți agonie,
Hristos le ia, și-ți dă în schimb Slăvita Veșnicie!

Praful

Vreau ordine în casă — lună,
Vreau toate s-arate frumos;
Dar ca să fie-așa, farașul
Și mătura sunt de folos.

În fiecare zi știu bine
Că trebuie să fac curat;
Să șterg și praful de pe masă,
Și din dulap, și de sub pat.

Se-adună praf (de nu știu unde),
Atâta praf e peste tot!
Dacă o zi nu-l scot afară,
Mă scoate el, așa socot.

Căci îmi produce-o alergie,
Parcă-s răcit, parcă-s bătut!
Și-atunci mai bine șterg tot praful,
Decât cu tuse și strănut.

...Dar am văzut cum praful vine
Și peste dragostea dintâi;
Și-un sfânt cu praf pe-nțelepciune
Ajunge fără căpătâi.

Dacă în casă ștergem praful
Care se pune zi de zi,
De ce nu măturăm și-n suflet
Așa cum știm c-ar trebui?

Așa ni-e dată viața...

Așa ni-e dată viața,
Cu umbre și cu soare,
Cu beznă-nfricoșată
Și raze sclipitoare...

Cu perle îngropate
În adâncimea mării,
Cu șir de diamante
În zgura disperării...

Cu visurile slavei
Și doinele durerii;
Cu nimbul bucuriei
Și peștera tăcerii...

Cu ceasul când ispita
Năpraznic ne-nfășoară;
Cu Dumnezeu ce vine
Cu mir de lăcrămioară...

Nu-i totdeauna soare,
Dar nu-i nici noapte-ntr-una;
Și zarea-i tot albastră
Când a trecut furtuna.

Așa ni-e dată viața,
Ca scrisul pe-o scrisoare;
Dar știu că Domnul ține
Penița scriitoare!

Psalmul 15

— Doamne sfinte, Doamne mare,
Iartă-mi astăzi o-ntrebare:
Într-un veac așa de rău,
Și-ntr-o lume de pierzare
Cine oare, cine oare
Locui-va-n Cortul Tău?

Cine poate să trăiască
Viața sfântă, îngerească,
Și de-aici de pe pământ
Să ajungă pe cărare
Cu picioarele murdare
Sus pe Muntele Tău sfânt?

— Cel ce umbă în iubire,
Pe căi de neprihănire,
Cel ce face voia Mea,
Și cu gândurile bune
Adevărul el îl spune,
Arătându-și dragostea.

Acela nu clevețește,
Nu urăște, nu bârfește,
Nu stropește cu noroi,
Nici n-aruncă în ocară
Frații săi de sub povară,
Ci-i ajută în nevoi.

— Doamne, vreau s-ajung la Tine
Sus pe dalbele coline;
Însă, fără mila Ta,
Și cu inima zdrobită,
Cu puterea istovită,
Doamne, nu mă pot urca...

Psalmul 29

Binecuvântați pe Domnul,
Fii ai Celui Preaînalt,
Voi ce-ați auzit chemarea
Înspre Malul celălalt.

Aduceți-I Osanale,
Preamăriți Numele Său,
Căci în El ne e tăria,
Și-adăpostul de cel rău.

Îmbrăcați-vă-n podoabe
Pentru sfinte sărbători,
Căci ne-nfățișăm în fața
Celui ce va apărea pe nori!

Glasul Domnului răsună,
Vuiet peste ape mari,
Glasul Lui puternic sfarmă
Cedrii falnici, milenari.

Înaintea Lui tresaltă
Piscurile din Liban,
Glasul Domnului aprinde
Flăcările din vulcan.

Tremură pustia Cades,
Cu nisipurile-i seci;
Toate strigă „Slavă, slavă!”
Domnul e-mpărat în veci!

Domnul dă mereu tărie,
În poporul Său iubit;
Preamăriți pe Domnul care,
Pace azi ne-a dăruit!

Pe Calea Ta

Când n-a mai fost nici o speranță,
Și toate stelele s-au stins,
Și ceața de nesiguranță
Tremurătoare m-a cuprins;

Atunci, când nu vedeam 'nainte,
Isuse, Rege Preaiubit,
Ai venit Tu cu șapte sfinte
Și inima mi-ai liniștit.

Cu-atâta pace și răbdare,
M-ai luat de mână și m-ai dus
Pe Muntele cu fruntea-n soare
Să văd sclipirile de sus!

Și mi-ai șoptit, că niciodată
Nimic nu ne va despărți,
Nici oamenii, nici lumea toată,
Nici îngerii dac-ar veni.

Mi-ai pus în gură o cântare,
Și-un vis, și gândul înțelept,
Credință-n pasul pe cărare,
Și dragoste aprinsă-n piept.

Șirag de veacuri dac-ar trece,
Isuse, nu m-aș sătura
Să Te urmez oriunde-ai merge
Să fiu al Tău, pe Calea Ta!

Cina

Când a venit Isus la noi,
Eram cu toți în ceartă,
Ne dușmăneam și ne loveam
Și casa era spartă.

Dar S-a apropiat domol
Cu fața-I de lumină,
Să frângă inimile tari,
Și Pâinea de la Cină.

În palmele Lui am văzut
Ce-n alte palme nu e:
Un tremur dureros, adânc,
Și semnele de cuie.

Și m-am mirat că vrea să stea
Cu noi ca altădată,
Când de fapt noi i-am împletit
Cununa blestemată.

Tot noi i-am bătut cuiele
În mâini și la picioare,
Iar El venea ca să ne dea
Iubirea iertătoare.

Când a rupt Pâinea, toți plângeam
În sfântă agonie;
Și-n casă era freamăt nou
De har și de frăție.

Am văzut deja

Am văzut deja lumina
Revărsatului de zori...
Știu că vine-o dimineață
Fără lacrimi, fără nori.

Cum să mai alerg în beznă
Pe cărările pustii?
Eu trăiesc deja lumina
Zilei care va veni.

Am gustat deja din pâinea
Harului îmbelșugat
De la Prânzul din mărire
Unde Domnul e-mpărat.

Ce momeală e ispita
Iarăși să mă-ntorc 'napoi,
Și să gust din ciorba lumii,
Să mă vând pentru gunoi?

Am simțit deja mirosul
Florilor din Paradis,
Din aleile slăvite
Cu parfum de nedescris.

Credeți că mă mai atrage
Vreo hârtoapă de păcat,
Când eu știu ce moștenire
Dumnezeu deja mi-a dat ?

Până când ?

(după Psalmul 13)

Până când, O Doamne, spune,
Până când ne vei uita?
Până când Îți vei ascunde
Preaslăvită Fața Ta?

Până când să-avem într-una
Numai întristări pe drum?
Și din visurile noastre
Să culegem numai scrum?

Până când ne lași, O Doamne,
Pradă dinților haini,
În batjocura vrăjmașă
Pe cărările cu spini?

Dă lumină peste ochii
Obosiți de bezna grea,
Scapă-ne din groapa morții,
Ca să nu pierim în ea.

Și adu-Ți de noi aminte,
Dumnezeule slăvit,
Ca să nu zică vrăjmașii:
„Iată că i-am biruit...”

Noi ne bizuim pe Tine;
Doamne, fii al nostru scut!
Slavă Ție și mărire,
Căci mult bine ne-ai făcut.

P o m e l n i c

Dintre file ruginite și pierdute-n calendar,
Ies într-un alai strămoșii de credință și de har.
A lor nume de lumină, ca luceferi lucitori,
Strălucesc în cronici sfinte de eroi biruitori!

Parcă-i văd flămânzi cum umblă, și cutreieră pe jos,
Trec prin sate cu Scriptura, și vorbesc despre Hristos.
Unii sunt goniți cu furca, alții prinși, batjocoriți,
Dar pe unde-au fost, rămas-au adunări de pocăiți!

Mihai Cornea din Salonta, Teodor Sida din Buteni,
Și Mihai Brumar în Curtici, Toma Kloss printre olteni;
Ion Șuveț de la Lăpușnic, și Bandur din Severin,
Craioveanu din clisură... toți de Biblie se țin!

Un Silvestru Ungureanu în costum bucovinean,
Și-n Bihor, un Mihai Vicaș, un Todinca, un Țirban;
Adorian din capitală, Ștefan Igna din Banat,
Gheorghe Slăv de la Aciuța... umblă toți din sat în sat.

Teodor Clepea, Avram Barbu, stau afară în noroi,
Radu Tașcă-n Cernavodă, și Hans Folk la Cataloi;
Un Dumitru Hodoroabă tocmai sus la Cernăuți,
Jos la Vinț anabapțiștii, arestați, legați, bătuți...

Doamne, văd o mare gloată, cine-o poate număra?
O oștirea fără număr care stă 'nainte Ta.
Au fost luați în răs pe uliți, alungați și prigoniți,
Dar acum stau în mărire, lângă Tine fericiți.

Au ales, în sărăcie, și-n ocară, și-n bățăi,
Să vestească al Tău Nume, să rămână doar ai Tăi!
Doamne... dă-ne azi și nouă, harul sfintei suferinți,
Și-a credinței pân' la moarte, și răsplata celor sfinți!

Contul de la bancă

Contul nostru de la „Bancă”
E ținut exact, la zi.
Și dobânda în valută
Cine-o poate socoti?
Căci balanța-i calculată
Nu la suma avansată,
Ci la inima curată,
Și dorința de-a sluji.

Nu-i o bancă oarecare
Cu ghișeu și cu patron,
Sau care să dea pe puncte
Rezervații la avion...
Ci e Banca cea slăvită,
Cu dobândă infinită,
Garantată și păzită
În al slăvilor Sion.

Domnul ține socoteala
Pentru fiecare leu;
Ba ne dă și câte-o VISA,
Cu transfer instantaneu.
Căci în Sfânta Carte scrie
Despre-o mare bogăție:
„Cine dă cu bucurie
E iubit de Dumnezeu!”

Se sfârșește iarna grea!

Se sfârșește iarna grea,
Cu tot crivățul din ea;
Și-n curând va fi-n câmpie
Numai cânt și veselie!

Se topește-ncetișor
Tot omătul din ogor;

Și din brazdele-nghete
Se vor naște flori curate.

Se termină în curând
Gerul iernii pe pământ,
Și-n văzduh, peste vâlcele,
Vor zbura iar rândunele.

După iarnă și îngheț,
Văd un har și mai măreț:
O câmpie roditoare,
Îmbrăcată tot în soare.

Dumnezeu face minuni,
În păduri și în pășuni...
Oare-n brazda mea amară
Nu va face primăvară ?

Da, câmpia de-ntristări,
Va fi plină de cântări,
Și cu flori de lăcrămioare,
Pentru slava Lui cea mare!

Ajută-ne, Isuse!

Ajută-ne, Isuse-ntr-una
Să fim smeriți și răbdători,
Până când ne vei da cununa
În slavă dincolo de nori.

Ajută-ne în încercare
La Tine, Doamne, să privim,
Nu doar ca să ne dai scăpare,
Ci ca frumos să-Ți mulțumim.

Să Te urmăm ducând povara
Nu pentru că ni-e drag de ea,
Ci pentru că avem comoara
În slava de pe Fața Ta.

Să ținem neclintiți cărarea
Fără să șovăim 'napoi,
Și când domol ne ștergi sudoarea,
Și când Te-apleci să plângi cu noi.

Într-una să păstrăm Cuvântul,
Nu pentru gândul egoist,
Ci pentru că e legământul
Pe care l-am legat cu Hrist'.

Și să cântăm trăind iubirea
Nu pentru că am ști cânta,
Ci pentru că ne-ai dat cinstirea
Să proslăvim Iubirea Ta.

Mulțumesc

Mulțumesc, slăvit Părinte,
Pentru binecuvântări,
Pentru cele mai alese,
Și-altele mai ne-nțelese,
Presărate pe cărări.

Mulțumesc pentru căldura
Din biserică la noi;
Când în rugăciune zboară
Ca un dor de primăvară
Dorul Zilei de Apoi.

Mulțumesc pentru măsura
De iubire cu cei dragi,
De putere revărsată
Când în brazda înghețată
Vii cu noi la jug și tragi.

Mulțumesc și pentru ziua
Când am fost lovit, scuipat...

Când Te-ai aplecat spre mine,
Mi-ai șters fața de rușine,
Și cu drag m-ai sărutat.

Mulțumesc și pentru daruri
Puse-n locuri mai de jos,
Ca să știu că-n umilință
Îmi dai har și biruință,
Și cununa lui Hristos!

Stânca

În furtunile vieții, când în uragan ești prins,
Atunci prinde-te de Stâncă, și ve fi de neînvinș.
Împotriva ta dușmanul de-ar porni vârtej cumplit,
Nu te teme niciodată! Stai pe Stâncă neclintit!

Când turbată se ridică marea împotriva ta,
Nu uita, Stânca-i mai tare, rămâi neclintit pe ea.
Când auzi un urlat mare de talaz nimicitor,
Strigă peste zarva mării, „Domnul e biruitor!”

Pot vrăjmașii să mugească, lumea toată, iadul tot;
Niciodată să te miște de pe Stâncă ei nu pot.
Stânca-i tare, ea te ține; credincios pe Stâncă stai!
Nu te depărta-n furtună de pe Stânca El-Șadai!

Când auzi în râsul lumii, vuietul asurzitor:
„Unde-i Domnul cu-ajutorul? Unde-i Dumnezeuul lor?”
Să nu-ți tremure ființa, știi în Cine ai crezut,
Stânca poate să te țină, și pe nimeni n-a pierdut.

În talazurile urii, tu pe Stâncă să rămâi.
Stânca vieții, Stânca slavei, Stâncii dragostei dintâi!
Valurile pot să bată, să mugească nemilos,
Stânca noastră e mai tare, Stânca noastră e Hristos!

A i c i . . .

În clipele noastre amare și grele
Când totul se clatină, cade și piere,
Aici mai avem un liman în furtună,
O stâncă de pace cu Vestea cea Bună.

Când vântul năpraznic, călău fără minte,
Aruncă-n țărână iubirile sfinte,
Aici e un loc unde haru-nveșmântă
În lacrimi rana, și inima cântă.

Vuiesc uraganele îngrozitoare;
...Aici e lumină, și pace, și soare!
În lume se sfâșie frate pe frate;
...Aici e iubire și inimi curate!

Aici e-un cămin de visări și cântare,
Un colț al răbdării stăpân pe vârtoare,
Aici este vatra de taincă pace
În care Hristos cu noi Cortul Își face.

Aici, lângă noi, Dumnezeu se apleacă
Să dea bucurie-ntr-o inimă seacă.
E locul, ați spune, doar de rugăciune,
Dar Domnul e-aici, și aici e-o minune!

Aici ne dă rouă Hermonul slujirii,
Aici e altarul, Sionul iubirii!
Aici e un munte cu slavă înaltă,
Aici Dumnezeu e cu noi laolaltă!

Osana, Strălucit Isuse !

Osana, Strălucit Isuse,
În veci de veci Biruitor,
Izvor de har și bunătate,
Din slăvi cerești Coborător.

Venim să-Ți spunem că din toate
Comorile de mare preț,
Nimic n-avem mai scump pe lume
Decât al Tău Cuvânt măreț.

Demult, de veacuri, O, Isuse,
Cu-atâta dor Te-am așteptat!
Și, iată, astăzi Îți aducem
De-aici de jos ce-am adunat.

Primește hainele iubirii;
Ți le așternem pe pământ!
Când vei veni pe-aici, să fie
Covor de trainic legământ.

Și-am rupt nădejdi de-o Primăvară,
Din cei mai fragezi palmieri;
Tânjim, cu cei ce Te-nconjoară,
Să fim și noi ai Tăi străjeri;

Să adorăm a Ta splendoare
Și Numele Tău minunat;
Și în cântările Osana,
Să fi de noi încoronat.

Să vină-a Ta Împărăție,
Doamne Isuse, mai curând,
Și voia Ta să se-mplinească
Precum în cer și pe pământ.

Mireasa Ta e-n așteptare,
Cu alt Osana-n zori de zi;
Să-Ți iasă în întâmpinare,
Când iarăși la noi ai să vii!

Osana, Fericirea noastră,
Osana, Veșnic Împărat,
Osana, Alfa și Omega,
Osana, Mielule junghiat!

Emaus

Cel ce merge cu noi
Nu-i de-aici din noroi!
Nu-i din groapa în care se moare,
Nu-i din lumea de zdrențe murdare,
Nu-i din valul hâdos de păcate,
Unde frate se vinde pe frate;
Ci din lumea aceea divină,
De dincolo de zarea senină...
Cel ce merge cu noi
Nu-i de-aici din noroi!

Cel ce merge pe-aici,
Printre spini și urzici...
A venit dintr-o Țară de soare,
Cu grădini și alei de splendoare;
A venit dintr-o Țară frumoasă
Unde sfinții cu El stau la masă.
A venit pân' la grajdul cu paie,
A venit pân' la noi în gunoaie...
Și-acum merge pe-aici
Printre spini și urzici...

Cel cu pas de mirean,
Nu-i ca noi, pământean.
El umbla pe cărări de lumină,
La-nceput cu Adam în grădină,
Cu Enoh și cu Noe pe rouă,
Cu Avra'm, visând lumea cea nouă;
E din vremuri străvechi, milenare,
Și-acum umblă cu noi pe cărare...
Cel cu pas de mirean,
Nu-i ca noi, pământean.

Lângă noi, maiestos,
Este Însuși Hristos!
E Cel viu, și Izvorul de viață,
Preaslăvit, și cu lacrimi pe față;
Înălțat sus la Tronul măririi,

Și cu noi jos, pe drumul slujirii;
Cel ce este și Cel care vine
E aici lângă mine și tine...
 Da, cu noi, maiestos,
 Este Însuși Hristos!

La cârma vieții mele

La cârma vieții mele, în asprele furtuni,
Eu știu că Domnul ține parâma de minuni;
Când se-ntetește vântul, și totul parcă piere,
Eu știu că El Și-arată mareața Lui putere.

Nu-s frunză clătinată, și nu-s al nimănui!
Eu am un Domn și-o țintă; eu sunt al Domnului!
Să năvălească valuri, talazuri, peste mine;
Eu Lui i-am dat viața, și mâna Lui mă ține.

Îmi tremură adesea un gând: „Lubit Isus,
De ce îmi dai atâtea necazuri greu de dus?”
Și simt cum îmi răspunde: „Când negura-i mai mare,
Cu-atât va fi și slava, mai plină de splendoare!”

Iar alte ori I-aș cere: „Isuse, 'ce nu spui,
O vorbă doar, să treacă mânia valului?”
Și parcă-I văd pe față atâta sfântă pace,
Că nu mai știu furtuna mugește-atunci sau tace?

Iar alteori talazul când spumegă turbat,
Mă uit, și-mi bate pieptul, și stau înfricoșat...
Dar văd că El zâmbește la cârma vieții mele,
Și știu că e Stăpânul și-a valurile rele.

Nu vreau o altă stare, nici alt loc mai ferit,
Decât, printre necazuri, dar cu Isus iubit.
Și nu-mi doresc o pace mai blândă și mai bună,
Decât, chiar printre valuri, cu Domnul prin furtună.

Pocăința

Mă-ntreb, de-ar fi să-ntoarcem vremea
Și să trăim de la-nceput,
Am corecta cu-nțelepciune
Greșelile ce le-am făcut?

Atâtea socoteli sucite,
Și gândul mârșav, vorba rea,
Și-atâtea căi de strâmbătate,
Le-am îndrepta dac-am putea?

Sau poate cu mai multă sete
Ne-am avânta înspre păcat,
Ca să ne bălăcim în pofta
De trai urât, nerușinat.

Dar roata vremii nu se-ntoarce,
Nici ceasul nu merge 'napoi;
Nu se mai șterge niciodată,
Ce-am scris cu-al timpului priboi.

De-aceea, s-avem grijă mare,
Căci totul va fi judecat:
Până și vorba spusă-n șoaptă,
Și orice gând necumpătat.

Un singur lucru, POCĂINȚA,
Aduce harul iertător:
Trecutul negru de păcate
E șters ca umbra unui nor!

Această casă

(la Inaugurarea casei de rugăciune)

Această casă nu-i a noastră:
E Casa Celui Preaînalt,
A Cărui Sfântă-mpărăție
Dă azi năvalnicul asalt.

E casa Lui, cu tron și glorii,
Cu nestemate..., un palat;
Cu îngerii ce-L înconjoară,
În albul lor imaculat.

E casa lui Hristos Iubitul,
Ce vine, —după cum ne-a spus—
E-a Duhului care ne strânge,
Și casa Tatălui de sus.

E casa păcii și-a-nfrățirii,
Unde venim să ne-nchinăm,
S-aducem jertfele iubirii,
Și pe Hristos să-L laudăm.

E casa unde mângăierea
O punem ca un sfânt ulei,
Din mână-n mână pân' la rana
Celui căzut sub pumnii grei.

Aici e, ca demult, o scară
Cu serafimii luminați;
Aici chiar Dumnezeu coboară
La noi, la cei mai ne-nsemnați!

— Această casă, spune Domnul
E casa voastră, Eu v-o dau!
Și când veniți la rugăciune
Eu lângă voi alături stau.

Această Casă e unirea
Dintre țărâna de pământ
Și frumusețea fără seamăn
A Paradisului preasfânt.

— Vă scoateți azi încălțăminte:
Aici cu noi e Sfântul Miel!
Aceasta este Casa noastră,
Și Casa lui Emanuel !

Pragul Casei Tale

Pragul Casei Tale, Doamne,
Vreau într-una să-l iubesc,
Și în mine să se vadă
Harul Tău dumnezeiesc!

Ce minune, ce splendoare!
Stau în prag înmărmurit,
Și privesc nemărginirea:
Cât de mult am fost iubit...

Iată, de sub prag țâșnește
Un izvor de ape vii;
Iar deasupra, bolți albastre
Se întind spre veșnicii.

Într-o parte se înșiră,
Treptele cu psalmii buni;
Din cealaltă, vin miresme
De tămâie pe cărbuni.

Vreau, mai bine-n prag la Tine,
Dar scăldat în slăvi de har;
Decât în Meșec la mese,
Sau în corturi la Chedar...

O, voi frații mei, ferice
E de voi cei care stați,
Ca o strajă-n Pragul Casei,
Și pe Domnul lăudați!

Bunăitatea și-ndurarea
Să vă însoțească-n veci,
Pân' la pragul de dincolo,
Pe-ale gloriei poteci!

Nu costă mult ?

„Nu costă mult..., și s-ar putea
Să nu mai văd așa ceva.
Oferta nu-i de lepădat!
Demult nu s-a mai întâmplat
Așa un chilipir-sadea
În calea mea...”

Citești reclama, și visezi;
Te uiți, și nu știi ce să crezi.
Ispite molcome te prind,
Cu zâne în trăsuri de-argint;
Și-n perne moi parcă te vezi
Cum te distrezi

Îți vine-un gând: „Dar e păcat!
E vechiul șarpe-nveninat !”
Tu ai chemările cerești,
De ce vrei să te murdărești?
De ce te uiți la ce-i spurcat,
Și blestemat ?

În tine lupte mari se duc,
Te trage pofta în clăbuc.
Păcatu-i dulce, vrei să-l ai...
Și-l guști... Dar nu e ce visai!
Și-atunci ca-n prag de balamuc,
Rămâi năuc...

— Nu costă mult? Ba cred că da!
Ce-ai dat, tu nu mai poți avea!
Ai dat pe hârburi prețul greu:
Te-ai despărțit de Dumnezeu!
Ai dat pe-un preț de tinichea —
Chiar viața ta...

Amăgiriile din lume

Multe lucruri par să fie
Colorate viu, frumos;
Dar sunt numai viclenie,
Ca zbârciogii-n bălărie,
Dacă nu-s în armonie
Cu iubirea lui Hristos.

Multe lucruri au sclipirea
Aurului luminos;
Dar sunt numai amăgirea
De spoială peste firea
Care n-are înnoirea
Și puterea lui Hristos.

Multe lucruri vor să pară,
Lozul cel mai norocos,
Dar te trag ușor pe sfoară
Ca Dalila bunăoară,
Și te leagă rob la moară,
Dacă nu-L ai pe Hristos.

Multe par a fi văpaie
De luceafăr luminos,
Dar nu sunt decât gunoaie,
Foc de vrejuri și de paie
Care-ntr-una te despoaie,
De lumina lui Hristos.

Multe vin să te atragă
Cu un glas politicos,
Și-ți oferă lumea-ntreagă;
Dar la urmă te dezleagă
De iubirea cea mai dragă,
Și de pacea lui Hristos.

Doamne-adu-mi mereu aminte
Din ce negură m-ai scos!

Să am dor de cele sfinte,
Să nu-mi vând pe-un blid de linte
Cinstea de a-Ți sta 'nainte
Ca oștean al lui Hristos.

Ești vrednic

Ne-am adunat toți împreună,
Ca Numele să-Ți proslăvim,
Și-a veșnicilor cunună
Cu dragoste să-Ți împletim.

Din neam în neam cu mână tare
Tu Scut și Pavăză ne-ai fost,
Cetatea noastră de scăpare
Și Turnul nostru de-adăpost.

Tot jarul care-n inimi arde,
'L-aducem înaintea Ta;
Din harfele cu zece coarde,
Cântare nouă-Ți vom cânta.

Căci nu-i în toată lumea largă
Alt Dumnezeu așa de sfânt,
Așa măreț, încât să meargă
Smerit ca Tine pe pământ.

Ți-ai pus coliba, Doamne mare,
În colțu-acesta de necaz,
Ca să avem și noi un soare
Și-o sărutare pe obraz.

Da, vrednic ești să porți cununa
Isuse, Rege Preaiubit,
Căci Tu rămâi întotdeauna
În dragoste nemărginit!

Valori

Spune-mi, ce ai mai scump pe lume,
Din tot ce-ai strâns, din ce iubești,
Când numai o deșertăciune
Și vânt în palme moștenești?

Sunt casele, care cu anii
Prind igrasie-n cărămizi?
Sunt pungile plesnind de banii
Mâncăți de molii și omizi?

Sunt diplomele atârinate
Cu-atâta fală-n câte-un cui?
Sau diamantele bogate,
Ce-n degete văd că le pui?

Sunt hainele strălucitoare,
Cu galbenii de la gherdan?
Sau mesele cu îmbuibare
Să-ntreci pe nu știu ce sultan?

Nu simți un dor de nemurire?
Și oare nu te-ai întrebat,
Când vine Domnul în mărire
Vei fi primit, sau alungat ?

Și ce folos ți-ar fi vreodată
Să-ajungi vestit, bogat, sătul,
Să fi stăpân pe lumea toată,
Dacă ți-ai pierde sufletul?

Hristos ți-aduce fericirea,
Credința-i aurul curat;
Primește astăzi mântuirea,
E darul cel mai minunat!

Cei ce-au băut din apa vieții

Cei ce-au băut din apa vieții, din Stânca veacurilor noi,
Nu se mai uită la băltoace, la mlaștinile cu noroi;
Și nu mai simt o altă sete, decât cea după Cuvânt,
Căci le-ai dat, Doamne, harul vieții și visul noului pământ.

Cei ce-au zărit lumina sfântă pe fața Ta, Isus iubit,
Ei niciodată nu mai pleacă din drumul pe care-au pornit,
Și nu se-ntorc la calea largă, la întunericul vrăjmaș,
Ci umblă-n harul bucuriei pe-al Tău strălucitor făgaș.

Cei ce Te-au cunoscut, Isuse, și Te-au urmat în legământ,
Nu se mai rup din legătura Iubirii harului Tău sfânt,
Și nu mai vor să se desfacă, oricât le-ar da lumea temei,
Căci harul dragostei divine din Tine L-ai turnat în ei.

Cei ce-au primit o haină nouă, ca fii și fiice de-mpărat,
Nu-și mai îmbracă zdreanța firii, murdară, ruptă de păcat;
Căci le-ai dat haru-nțelepciunii, smeriți să fie, curajoși,
Să știe să respingă pofta, și să rămână credincioși.

Cei ce-au gustat din pâinea vieții, din Trupul Tăi curat, umil,
Nu se întorc 'napoi la ceapa și castraveții de pe Nil;
În ei trăiește nu Egiptul, ci Canaanul Tău divin,
Ei au gustat ce dulce-i mana și harul slăvilor ce vin.

Cei ce Te-au auzit, Isuse, și Te-au urmat cu zel și dor,
Nu mai aud o altă voce, și nu mai vor un alt păstor;
Căci i-ai unit pentru vecie, și i-ai făcut, Isuse drag,
Oștirea Ta biruitoare, în care numai Tu ești steag!

Să rămâi

Să rămâi în ceasuri grele
Lângă Domnul neclintit,
Orișicât descurajarea
Dă asaltul ei cumplit.

Nu te-ngrijora când alții
Scuipă-n tine cu ocări,
Tu pășește cu credință
Pe-ale dragostei cărări.

Nu-ți da gândurile pradă
Unor lucruri de nimic;
Tu ai fost chemat de Domnul
Să-L urmezi ca ucenic.

Nu te du la sfatul mârșav,
Al cohorței de mișei,
Ca să nu te prindă-n horă,
Și să joci în rând cu ei.

Fugi de poftele din lume,
Fugi de ce se pare rău,
Căci păcatele se-adună,
Ca vârtej în jurul tău.

Nu te lepăda de frații
Care te-au iubit curat,
Stai mai bine-n rugăciune
Ca să nu cazi în păcat.

Fie-ți toată bucuria
În al harului Cuvânt
Umblă în lumina slavei,
Și rămâi în legământ.

Stejarul din câmpie

Stăteam în câmp culcat la umbră
Lângă stejarul vechi și bun
Când dintr-odată - zarvă mare,
Să nu vă mire ce vă spun:

Mi s-a părut că-aud cum spinii
Și buruienile, grămadă,
Strigau amenințând stejarul
Că-l scot afară din livadă.

— Nu vezi, ești singur în câmpie
Ce te-ai găsit să crești așa?
I se răstește o isteată
Cu gând mârșav și gură rea.

— Și crezi, dacă-ai crescut atâta,
De-acum nu te mai vestejești?
Nu azi, nu mâine, dar odată
Și tu la rând te prăpădești!

Făceau așa o gălăgie
Că zarva ajungea la soare,
Ba, că-are frunzele prea dese
Ba că-i prea gros, ba că-i prea mare.

Și se porneau mereu mai tare,
Că de-așa mare ce-a crescut
Nu-ncape nimeni să mai crească...
Și iar o luau de la-nceput.

Tot gălăgioase, fără minte,
Vroiau din rădăcini să-l scoată,
Și numai ele să rămână
Doar buruieni, câmpia toată.

Abia spre seară, răgușite,
Când fără vlagă amuțiră,
Un vânt ușor mișcă stejarul
Și el vorbi cu glas de liră.

— Sămânța mea din codrul verde
Cum a ajuns aici nu știu;
Stejar însă mi-a fost tot neamul,
Nu pot decât stejar să fiu!

Zadarnic aș tot vrea în iarbă
Cu voi să-mi înflorească floarea,
Când crengile mai sus se-nalță
Să-mbrățișez cu ele zarea.

De zeci de ani atâtea păsări
La mine și-au găsit o casă;
Iar cântecele lor le-ngână
Cu foșnetul din frunza-mi deasă.

Opresc cu palme sfâșiate
Potopul ce v-ar nimici,
Iar soarele mă ofilește
Pe voi ca să vă pot umbri.

La umbra mea doinesc ciobanii
Și-și plâng întregul lor oftat,
Când poposiți, ascultă-n frunze
Ecou din codru-ndepărtat...

... Și stând culcat acolo-n iarbă,
Mi s-a părut c-aud o veste;
Un gând mi-a fulgerat prin minte...
Ce-am auzit nu-i o poveste.

În viață dese ori se-ntâmplă
Să vezi și oameni cum v-am spus;
Sunt buruieni și spini cât lumea,
Stejari pre mulți pe câmpuri nu-s.

Te cercetează și-ți răspunde,
În vânt, în soare-n vijelie,
În arșiță..., ești buruiiană?
Sau ești stejarul din câmpie?

Când voi vorbi vreodată

Când voi vorbi vreodată
Din Sfântul Tău Cuvânt,
Tu, Doamne, curățește-mi
Al minții mele gând!

Să nu-ndrăznesc atunci
S-amestec ce-i curat
Cu ce e-n duhul lumii
De ură și păcat.

Să spun, nu ce spun alții,
Și-mi pare potrivit,
Ci numai ce Tu, Doamne,
În taină mi-ai șoptit.

Să țin cărarea dreaptă
Așa cum mi s-a dat,
Privirea înspre ceruri,
Și pasul cumpătat.

Statornic în vorbire
În crez și-n legământ,
Să nu schimb niciodată
Al harului cuvânt.

Și-atunci când voi ajunge
La pragul maiestos,
Să-mi spui și mie, Doamne:
„Rob bun și credincios”.

Așteptăm

Așteptăm o pâine frântă,
Să ne-o dai din mâna Ta,
Doamne, frântă nu în palme,
Ci în cuie și-n sudalme,
Sub un lemn de cruce grea.
Așteptăm să-ntinzi paharul,
Nu cu dulcele nectar;
Ci cu picurii din rane,
Storși de bici și de piroane,
Din slăvitu-Ți Trup de har.
Așteptăm să vii, Isuse,
Printre rânduri, să ne dai
Cina cea de mare taină,
Să ne-mbraci în sfânta haină
Pentru masa cea din Rai.

MI-E DOR

Mi-e dor de sfânta adunare
A celor mântuiți prin har,
A celor care-n sărbătoare
Ca porumbeii-n grabă mare
Se strâng voioși la porumbar.
O, Doamne, ce sublim e ceasul
Când stăm cu toții la un loc,
Și când ne miluiești popasul
Cu Evanghelia și glasul
De Mare Preot și Prooroc.
Atunci, în clipa de-nnoire
Când treci pe lângă noi duios,
Ne umpli viața de uimire,
Când ne unești într-o simțire,
Ne faci un Templu glorios.

Mi-e dor să stau lângă izvoare
Și lângă râul cristalin,
Mi-e dor de blânda-Ți îndrumare
Și de nuiua cu mustrare...
Mi-e dor de Tine, Miel divin.

Mi-e dor să fim tot împreună,
Isuse, Mare Împărat!
Și Duhul Tău în noi să pună
Pecetea Lui, ca pe-o arvună,
Comoara Cerului curat.

Ce sfântă-i sfânta adunare,
Ce scumpă-i dragostea-ntre frați,
Ce dulce-i dulcea lor cântare,
Ce caldă-i calda-mbrățișare,
Și sfinții, sfinți adevărați !

Mi-e dor de fețele-n lumină
A celor care stau sub nor
Și-așteaptă ca să frângi la Cină
Fărăma sfântă și divină,
Din trupul Tău de Bun Păstor.

Mi-e dor de harul mângăierii
Cules ca dulcele nectar
În așteptarea învierii
În rugăciunea privegherii,
„O, Doamne, vino, vino iar...”

Și mai mi-e dor de-o întâlnire,
Cu cei iubiți care s-au dus,
Și ne așteaptă în mărire,
Să fim la marea prăznuire
Cu toți în Țara cea de sus.

Mi-e dor de Fața Ta curată,
S-o văd, Isuse-n frații mei,
Să fim Mireasa fără pată,
De-o frumusețe nevisată,
Așa cum, Doamne, Tu ne vrei!

Când vine dimineța

Când vine dimineța cu zorii luminoși
N-auzi trosnind lumina cu pașii gălăgioși;
Ci fin, pe nesimțite, se-aprinde în făclii
La orizont lumina, și-ncet se face zi.

Secretul nu e-n zgomot, ci-n pasul liniștit,
Nu-n bombe și obuze, ci-n spirit umilit;
S-a rupt catapeteasma de sus și până jos,
Nu-n țipătul Caiafei, ci-n jertfa lui Hristos.

Și azi în noi lumina o-aduce Dumnezeu,
Cu pași de Miel în șoaptă, nu-n răcnete de leu,
Și când din Evanghelii lumina te-a scaldat,
Deodată vezi că-i ziuă, Hristos a înviat!

Lista

Oricât de mare-ar fi și greu,
Păcatul tău, păcatul meu,
Când Dumnezeu S-a îndurat,
Și tot păcatul l-a iertat, —
...L-a și uitat.

Doar diavolul mai ține-n veac
O listă lungă fără leac,
Păcate strânse la un loc,
O listă s-o faci ghemotoc
Bună de foc.

Și trăncănește necurmat
Cu gura lui de necurat,
Că în păcate și-n noroi
Ne știe el c-am fost și noi
Ca un gunoi.

Și vai, ce-a scris în lista lui,
Murdari ca scrumul iadului,
Așa eram, cu toți la fel,
Până Hristos, Slăvitul Miel,
Ne-a strâns la El.

Și-n sângele de la Calvar
Am găsit milă, pace, har;
Căci sângele preasfânt vărsat
A șters cerneala de păcat
Imediat.

Și azi, când vine cel viclean,
Hristos îi spune lui Satan:
„Să știi tu, șarpe veninos,
Că n-ai din scrisul tău râios,
Nici un folos.”

„Căci Eu am șters păcatul lor,
Și-i șters în vecii vecilor;
Și nu mai ai nimic de zis,
Fiindcă, uită-te-n zapis:
Nimic nu-i scris.”

„Poți umple lista orișicum
Cu ghiarele tale de fum,
Dar nu mai poți cu lista ta,
Să-i smulgi pe sfinți din Mâna Mea
Oricât ai vrea!”

Ieșurun

Ascultă, Israele! Ascultă, Ieșurun!
Așa vorbește Domnul Cuvântul Lui cel bun!
Voi face o grădină din valea lui Acor,
O ușă de nădejde din sfântul Meu popor.
Și în pustia moartă, peste pământ uscat
Voi turna apa vieții și Duhul meu curat!

Familia „TARE”

—(Matei 20:26)—

Bine știți că-n astă lume doi nu suntem deopotrivă
Din surori, una-i tăcută, iar cealaltă guralivă.
Și-ntre frați, unul e pașnic, celălalt un napoleon,
Taină mare-i și aceasta; nu suntem dintr-un șablon.

Am și eu câteva neamuri, vreau să le pictez portretul,
N-ați fi spus că suntem rude, de nu v-ași fi spus secretul;
Iar dacă privind în ramă, poate vă vedeți prin geam,
Atunci nu sunt eu de vină: Mai știi? 'Om fi toți de-un neam.

Ca să fiu mai clar și simplu, fără nici o supărare
Vă prezint un neam de cinste, neamul nostru, neamul „TARE”
Da, așa se cheamă neamul, nume „TARE” poartă toți;
„Tare” a fost la bunicu', „Tare” e la strănepoți.

Unchiul DIC, sever și aspru, cum nu s-a văzut sub soare;
Lui îi place să dicteze; îl cunoașteți, e DIC-TARE.
Nu cumva să-i spui o vorbă, să-ndrăznești să-l contrazici,
Că îți trage-o săpuneală cu leșie de urzici.

Are-o soră, tanti AGI, e cu câțiva ani mai mare,
Umple satul cu ce știe, e mătușa AGI-TARE.
Dacă află cumva dânsa că te doare o măsea,
Mâine-zi se știe treaba și-n Tibet la cafenea.

Și mătușa Agi-Tare are-o soră IRI-TARE,
Mătușica IRI calcă bătăturei pe la picioare.
Tanti Agi și cu Iri, mereu cântă în duet,
Pe la ochi sunt telescoape, și la gură-s Internet.

Dar mai am și rude bune, un FACILI, de mirare,
(Neam mai de departe poate?), vărul meu FACILI-TARE!
Când apare o nevoie de-ajutor imediat,
Doar să-i spui o vorbuliță, că la el s-a rezolvat.

Sora lui, o cheamă MEDI, voce de privighetoare,
Când vorbește și când cântă, știi că-i sora MEDI-TARE.
Dacă-i pui o întrebare, are cel mai dulce ton,
Și-ți răspunde cu proverbe tocmai de la Solomon.

Dar mai e din neamul nostru, EZI —și aici mă doare—
Fiindcă seamănă cu mine, verișoara EZI-TARE.
O întrebi ceva, și-ți spune, poate Nu, poate că Da,
Poate vine, poate pleacă, poate... n-o mai întreba.

Și ce-ați zice de v-aș spune (și nu e la întâmplare),
Mulți din neamu-acesta „Tare”, sunt la noi în adunare?
Unchi, mătușe, surioare, verișoare, veri și frați,
Stau cu toții împreună, și nu sunt deloc certați.

O să spuneiți, „Nu se poate! Atunci nu-s din neamul „Tare”;
Dac-ar fi cum spui, îndată, s-ar produce dezbinare...”
Dar în loc să fie ceartă sau războaie de mișei,
Se împacă toți de parcă ați gândi că n-ar fi ei.

Da... v-am spus cum le e firea, după felul dinainte,
După firea moștenită de la „dintre pentru dinte”;
Însă Duhul de-nnoire a făcut ceva frumos
Ne-a schimbat în firea nouă, după chipul lui Hristos.

Unchiul Dic rostește astăzi doar cuvinte de iubire,
Iri și cu Medi cântă duetele din Psaltirei
Ezi știe să convingă cu limbajul ei dibaci,
Și mătușa Agi merge cu pachete la săraci.

Ne-a strâns Duhul de iubire, ca să știe fiecare,
Că în noi e Domnul slavei, Singurul care e TARE!
Cine vrea să fie Tare, să arate că-i smerit,
Să trăiască în iubire, și cu duhul pocăit.

TARE să fim la răbdare, în iubire, în credință,
TARE în statornicie, în blândețe, pocăință!
Iată-ntr-adevăr minunea! A făcut-o Duhul Sfânt
O familie unită, într-un singur legământ.

Așa e scris

Așa e scris în Sfânta Carte
Că cei ce stau în Legământ
Avea-vor sarcini mari și grele,
Și lupte până la mormânt.

Dar tot acolo-i scris cuvântul
Că nu ne lasă Dumnezeu,
Oricât ar fi de mare lupta
Și drumul cât ar fi de greu.

E scris că-n zilele din urmă
Veni-vor batjocoritori,
Cu pofte rele și murdare,
Cu dinți de lupi sfâșietori.

Dar scrie-acolo și de-o haină
În care Domnul ne-a-mbrăcat,
Și cine o păstrează albă
Va fi cu slavă-ncoronat.

E scris că-n ceasul încercării,
Când vin prigoanele șuvoi,
Atunci cu noi e Duhul slavei,
Se odihnește peste noi.

Chiar dacă cerul și pământul,
Se vor preface toate scrum;
Cuvântul Domnului rămâne:
„El nu ne lasă nicidecum!”

Rămâneți întotdeauna sfinți

Chiar dacă răutatea din lume s-ar aprinde,
Și ura ca o ciumă râioasă s-ar întinde,
Și lupii ar fi gata să vă apuce-n dinți...
Voi, frații mei, rămâneți întotdeauna sfinți!

Chiar dacă peste unii mândria s-ar așterne,
Și diavolul pe-atâția în ciurul lui i-ar cerne;
Păstrați-vă credința cu preț de suferinți...
Voi, frații mei, rămâneți întotdeauna sfinți!

Feriți-vă de târgul cu zgomotul sălbatec,
Unde-i la modă astăzi a iadului jăratec
Și punga blestemată cu alți treizeci de-arginți...
Voi, frații mei, rămâneți întotdeauna sfinți!

Căci iadul dă asaltul cununa să v-o fure,
Voi stați într-o unire, ca brazii din pădure,
Păstrați-vă nădejdea dincolo de morminți...
Voi, frații mei, rămâneți întotdeauna sfinți!

Chiar dacă mulți cădea-vor în lațul de ispite,
Cu mintea rătăcită de basme-nchipuite,
Stați lângă Domnul slavei și-a Lui făgăduinți...
Voi, frații mei, rămâneți întotdeauna sfinți!

Chiar demonii nemernici dac-ar bătea la poartă
Batjocorind pe Domnul, cu gând să vă despartă,
Voi și mai mult iubiți-L în clocote fierbinți...
Și, frații mei, rămâneți întotdeauna sfinți!

Ce-ar însemna Crăciunul ?

Ce-ar însemna Crăciunul, cu bradu-mpodobit,
De n-am cinsti pe Fiul, Hristos cel preaiubit?
Ce-ar însemna Crăciunul, cu daruri încărcat,
De n-am avea pe Fiul, Hristos cel întrupat?

Ar fi o sărbătoare cu sunet de chimval,
Cu surle și paradă, cu măști de carnaval;
O datină lumească, un hârb de la păgâni,
Iar cei bețivi în hoardă ar fi atotștăpâni.

Și chiar cu daruri multe pe care le-am primi,
Cu mesele întinse, ce sărbătoare-ar fi?
Ce-ar însemna Crăciunul, chiar și cu ieslea lui,
Dacă n-am primi Darul slăvit al Pruncului?

Ar fi oare pe lume iubire și cântări,
De n-ar fi venit Fiul la noi din depărtări?
Ar fi oare Crăciunul un Praznic luminos
De n-ar fi sărbătoarea venirii lui Hristos?

Crăciunul este ziua când toți ne amintim
Că-n lumea de necazuri în care viețuim,
S-a pogorât Mesia la grajdul cel murdar,
Ca să ne-aducă pacea, să ne îmbrace-n har!

Crăciunul nu-i poveste, nu-i basm pentru copii,
E cea mai mare veste, răvaș din veșniciei:
Hristos, slăvitul Rege, a coborât la noi,
Ca să ne izbăvească de moarte și nevoi!

Cântați

Cântați cântări de sfântă bucurie
La Praznicul acesta luminos:
În ceruri Dumnezeu slăvit să fie,
Și pace între oameni aici jos!

...Un Copilaș din paie ne privește,
Cu ochii blânzi și umezi, ca un miel,
Și gunguritul Lui aduce slava
Făgăduințelor din Israel.

Veniți, oștiri de mii și mii de îngeri,
Cu fețele de foc strălucitor;
Aici la Betleem, lângă Efrata,
Ni S-a născut un Răscumpărător!

Veniți, păstori de pe izlaz în grabă,
Veniți în șubele de merinos,
Ca să vedeți minunea cea mai mare:
În scutece doar me-nfășat Hristos!

Veniți și voi din țara-ndepărtată,
Magi înțelepți cu ochii țintă sus,
Aduceți darurile voastre scumpe
Și închinați-vă lângă Isus.

La iesle să cântăm colinda veche,
Din Cartea Psalmilor cei minunați:
Iehova Își întinde azi toiagul
Și peste noi, cei mici și ne'nsemnați.

Dar să-I cântăm și o cântare nouă,
Din cele care s-or cânta mereu:
Pe scaunul de rege al lui David
S-a așezat Stăpânul Dumnezeu.

Bun venit, Stăpâne!

S-a scris demult în sulul Cărții că-n vremurile de pe urmă
Mesia Unsul va să vină, Păstor să fie peste turmă!
Și-n Trup S-a îmbrăcat Cuvântul, un Prunc cu fața drăgălașă;
Și-un punct s-a făcut Infinitul, un Sfânt în lumea păcătoasă.

Timid și gingaș Copilașul deschide ochii-ntâia dată,
Și-o rază pune-o sărutare pe fruntea Lui așa curată.
În grajdul de lângă Efrata, cu noi de-acum e Domnul una:
Îl bate vântul din câmpie, și-L mângăie prin grindă luna.

Dar nu-s pe-aproape serafimii, și nici arhanghelii de seamă;
Aude doar un cânt de leagăn, și vede doi obraji de mamă.
Iar heruvimii nu-s de gardă, cu paloșe fulgerătoare;
La căpătăiul Lui, în umbră, veghează Iosif în picioare.

Nu zboară-n jur oștiri de îngeri plutind în norul de lumină;
De-acum sărmanii și săracii vin lângă El și I se-nchină.
Nici diademe nu-s, nici tronuri, și nici toioge de domnie;
Numai o iesle, fân și paie, și scutece, și sărăcie.

Ai vrut să vii în lumea noastră, unde se plânge și se moare,
Și Te-ai făcut ca noi, țărână amestecată cu sudoare;
Ai vrut să Te cobori, Isuse, printre ciobanii de la stâne!
...Am așteptat de-atâta vreme, să-Ți spunem, *Bun Venit, Stăpâne!*

Smirna

Am înțeles Tămâia, că-i darul care cheamă
Pe-Arhiereul mare la slujbele-i de seamă;
Și Aurul, că-i darul pentru un împărat,
Așa cum niciodată nu s-a mai arătat.

Dar smirna? Smirna-i darul pentru îngropăciune,
Cu bocete de jale, și plâns, și-amărăciune...
Ce Prunc se naște-n paie? E Regele-nălțat,
Profet și Mare Preot, și... Mielul junghiat!

Meditație la iesle

Ne întâlnim, Isuse, dar nu ca altădată,
O, Dumnezeu slăvite, cu Fața luminată!
Mirați stăm lângă Tine... dar ești așa schimbat,
Că nu Te recunoaștem, Stăpâne înălțat.

Ești Cel ce ești, Același, mărirea Ta nu trece!
Dar unde-i diadema, coroana Ta de rege?
Și unde Ți-e hlămidă? Ai scos-o bucuros,
Să Te-ncălzești în zdrențele noastre aici jos?

A tremurat Horebul încremenit de teamă,
Când Ți-ai oprit pe creste picioarele de-aramă;
Dar cum să Te cunoaștem în gunguritul blând
Al fiului Mariei, ca Pruncușor flămând?

Cu mâna Ta stăpână ai despicat în două
Cândva talazul mării, croind o cale nouă;
Dar azi cu mâinișoare plâpânde de copil,
O mângâi pe măicuță, cu zâmbetul umil.

Cândva ai zis „Lumină”, și s-a făcut lumină,
Când stelele pornit-au făcliile să-și țină;
Iar azi Tu, Domnul slavei, să dormi într-un bordei,
Și-n colț doar o feștilă să-ți dea lumina ei?

Ne întâlnim, Isuse, dar nu ca altădată,
Și nu știm ce să-Ți spunem, căci vorba ni-e uscată...
Un Dumnezeu ca Tine, să vină jos la noi,
Să doarmă într-o iesle, în grajd, lângă gunoi ?

De-ar fi ceva să-Ți cerem, n-ar fi, Doamne, mărirea;
Ți-am cere ca și nouă să vii să ne schimbi firea,
Să ne înveți răbdarea, iubirea, mila Ta,
Pe calea umilinței să știm și noi umbla...

Aud un strigăt de uimire

Aud un strigăt de uimire,
Dintr-un ungher întunecos:
Milioane pier în rătăcire,
Nu știu nimic de mântuire,
Nimic despre Isus Hristos!

— Crăciun? Cadouri? Întrupare?
N-am auzit așa ceva!
E cea mai mare sărbătoare?!
Dar atunci nouă, de ce oare
Nu ne-a spus nimeni despre ea?

— Dacă s-a coborât în lume
Din Cer aicea pe pământ
Un Prinț de neam, „Isus” pe nume;
Cum n-a vrut nimeni să ne-adune,
Să fim și noi în legământ?

— În haina ruptă și săracă
De lut și humă și noroi
Chiar Dumnezeu slăvit se-mbracă!
Și nimeni n-a putut să treacă
Cu Evanghelia la noi?

— Un Rege-n paie, în câmpie,
Un Prunc născut între iudei !
Și a venit din veșnicie
Să dea scăparea din urgie
Doar pentru voi, doar pentru ei?

— Dacă în noaptea minunată
Au venit îngeri pe izlaz,
Voi, cum n-ați venit niciodată
La noi, în țara cea uitată,
În groapa noastră de necaz?

— Cum? Caravanele străine
Din depărtare s-au pornit
La drumul lung ca să se-nchine?

Iar din popoarele creștine
La noi chiar nimeni n-a venit?

...O, Doamne, dă-ne-o cercetare,
Un dor să Te mărturisim!
Aprinde visuri misionare,
Pune Biserica-n mișcare
Dă-ne curaj să Te vestim!

Și Te-ai născut

...Și Te-ai născut, Isuse-n Betleem,
În locul cel mai mic de sub blestem,
Ai părăsit înaltul Paradis,
Și Te-ai lăsat în firea noastră-nchis;

Ai vrut în fiecare dintre noi,
Să te-nvelești ca-n scutecele moi;
Și-n inimile noastre să ajungi
Să-Ți faci locaș ca-n ieslea de atunci.

Să Te purtăm, Slăvite Împărat,
Nu într-un chivot de salcâm uscat,
Ci-n suflete aprinse după har,
Tânjind de dorul Țării de cleștar.

...Și-ai coborât de pe cărări de vis
La măcăcinii noștri din abis;
De la strălucitorul Tău palat,
La spinii otrăvitului păcat.

Ca să aprinzi făcliile cerești
În bezna suferinței omenești;
Să ne dai nouă, celor muritori,
Speranța revărsatului de zori.

Să Te vedem, Luceafăr Preasfințit,
Ca magii ce-au venit din Răsărit;
În inimă, în suflet, în priviri —
Doar slava sfintei Tale Reveniri.

Betleeme, Beetleeme!

Betleeme, Beetleeme! Ce sublim e al tău nume!
Căpetenie smerită a cetăților din lume!
Locul tău e fără seamăn, preaslăvită-i cinstea ta,
Căci în tine coborât-a Dumnezeu cu slava Sa.

Din atâtea mii de locuri, harfele psaltirii cântă
Despre apele de-odihnă și pășunea ta cea sfântă;
Peste veacuri și milenii, tu în veci de veci rămâi,
Betleem — cetatea Pâinii și a Snopului dintâi.

De sub cetine stinghere, un izvor cu apă dulce,
Șopotește printre holde: când mai râde, când mai plânge.
Sunt copiii, ciobănașii, care zburdă printre miei,
Și e geamătul Rahelei după copilașii ei.

Simt aici pământul umed, încă are stropi de rouă,
Strălucind cu untdelemnul ungerii de viață nouă:
Samuel vede pe David, un copil cu păr bălai,
Și solemn îl unge rege pe mezinul lui Ișai.

S-a'mplinit slovă cu slovă a profeților vestire:
„Pân' la Șilo va fi-n Iuda un toiag de cârmuire”.
Universu-ntreg așteaptă, e momentul profețit,
Dar ești gata, Beetleeme? Iată, Șilo a venit!

De la Tronul îndurării, din înaltele coline,
Scara Cerului de aur s-a proptit în grajd la tine;
Și din zarea veșniciei, din al slăvilor cuprins,
De la sânul cald de Tată, Fiul veșnic s-a desprins.

Și Acel fără de-nceputuri, Începutul tuturoră,
Cel ce-i Alfa și Omega, și Apusul și-Aurora,
Cu obârșia dincolo de secundă și minut,
Unsul Se pogoară-n fire, „și-un Copil ni s-a născut!

Tatăl Își trimite Fiul, Betleeme, azi la tine
Să-L amestece-n țărână, să-L îngroape în suspine;
Și în staulul cu paie, și cu fân și cu trifoi,
Fiul Lui să-Și doarmă-n pace primul somn aici la noi.

O, adâncă, necuprinsă, e slăvita-nțelepciune,
Care-acolo într-o iesle slava slăvilor o pune;
Și în locul cel mai tainic, cel mai mic de pe pământ,
Hotărește să Se nască Însuși Dumnezeu Preasfânt..

Nu alegeți spuma lumii

Nu alegeți spuma lumii
Cu modele de eroi;
Ci lăsați să se-odihnească
Duhul Slavei peste voi!

Nu iubiți deșarta slavă,
Pofta firii s-o treziți,
Ca să nu vă ispitească
Pentru fire să trăiți.

Ci uitați-vă la Domnul,
Și la suferința Lui;
Ca să știți că fără cruce,
Nici coroană-n slavă nu-i.

Și nu ascultați vrăjmașul
Care rage ca un leu,
Ca să nu vă-ntoarcă pașii
De la sfântul Dumnezeu.

Învățați din rugăciunea
Domnului Isus Hristos,
Că pe Munte-i biruința
Pentru luptele de jos.

Cuvântul

Dă-mi cuvântul îndurării,
Tu, Izvor de îndurare!
Să vestesc în lume harul
Și iubirea Ta cea mare.

Dă-mi cuvântul așteptării,
Cu răbdare și credință!
Ca să știu că Tu în luptă
Dai izbânda-n umilință.

Dă-mi cuvântul bucuriei,
Tu, Izvor de bucurie!
Ca să știu că și-n durere
Slava-Ți aparține Ție.

Dă-mi cuvântul mângâierii,
Care schimbă rău-n bine,
Să aștept, Isuse, mila
Care vine de la Tine.

Dă-mi cuvântul bunătații
Chiar când ura e stăpână,
Să Te vadă, O Isuse,
Cei cu fruntea în țărână.

Dă-mi cuvântul biruinței,
Doamne — Stânca, Cetățuia.
Adăpostul meu de-apururi,
Slavă Ție, Aliluia!

În prag

— Arată-mi mâinile, să știu,
Cu-adevărat ești al Meu fiu?
Arată-mi băcăturile
Făcute-n arăturile
În holda Mea dac-ai trudit,
Din zori până la asfințit...
Arată-mi palmele lovite,
Strivite, negre, obosite,
Să știu de ești cu-adevărat,
Fiul pe care L-am salvat.

Arată-Mi și picioarele
Urâtele, murdarele;
Să știu dac-ai cutreierat,
Pământul Meu în lung și-n lat,
Vestind slăvita Veste Bună,
În plină zi sau clar de lună...
Să văd picioarele cum sînt,
Înnăclăite de pământ,
De prin cărările spinoase,
Pe unde Duhul te purtase...

— Doamne, ce-Ți pot eu arăta?
Mă vezi cum stau 'naintea Ta:
Mi-s cioturi rupte mâinile
De la săpat fântânile,
Și de la smuls atâția spini,
Și buruieni și mărăcini.
Picioarele, la fel și ele,
Mi-s rupte și murdare, grele,
Că-n miriște cât am umblat,
Și tălpile s-au sfărțecat...

Când venea cineva cu drepturi să capete
cetățenia romană în vechime, consulul roman îi
cerea să-și arate mâinile. Dacă erau
bătătorite de muncă, primea cetățenia.

Întinde-ți mâna...

Întinde-ți mâna ta de frate,
Către un frate-al tău lovit,
Ajută-l astăzi, cât se poate,
Căci azi e timpul potrivit.

Să fi o rază de lumină,
Pentru un biet neputincios!
Poate în jalea lui suspină
Fără nădejdea lui Hristos.

Lumina biruie-n tăcere!
Și tu luminezi vrei să fi;
În cele mai de jos unghere,
Lumina ta va birui.

Setos pe lângă tine trece
Un ostenit cu pas stingher;
Dă-i un pahar cu apă rece
Și vei avea răsplătă-n cer.

Sau ia și scrie o scrisoare,
Unui prieten undeva;
A fost rănit, și rana-l doare,
Scrisoarea ta-l va ușura.

Arată har și bunătate
Chiar celui care te-a scuipat;
Să n-ai în tine răutate,
Căci ești copil de Împărat!

Adu o sfântă adiere
Unui străin ce stă plângând,
Îi poți întinde-o mângâiere
Doar cu un zâmbet, un cuvânt.

Fii purtător de veste bună,
Vestește Evanghelia!
Arhanghelii ar vrea s-o spună,

Dar cinstea-aceasta e a ta.

Și la sfârșit, la Poarta vieții,
Te va întâmpina Hristos,
Zâmbind ca zorii dimineții:
„Vino, rob bun și credincios!”

Mulțumire

Înainte Feței Tale,
Doamne sfinte, astăzi vin,
Să-Ți aduc o mulțumire,
Și smerit să mă închin.

Iartă-mă că de-astă dată
Nu mai sunt așa cum vrei,
Inima mi-e sfărțecată,
Pașii îmi sunt mult mai grei.

Am călătorit prin valea
De-ntristare și necaz,
M-a bătut prea tare vântul
Cu năpasta pe obraz.

Și nu pot s-aduc o jertfă
Din ce holde-am semănat,
Că mi-a fost lupta prea crudă
Și nimic n-am adunat.

Dar Îți mulțumesc că-n toate
Nu m-ai părăsit la rău,
Și în ceasul încercării,
M-ai ascuns în cortul Tău.

Lasă-mă doar să-mi plec fruntea
Lângă pieptul Tău ceresc,
Și așa, topit în lacrimi,
Să-Ți spun, Doamne: Te iubesc!

Va fi cândva...

Va fi cândva o dimineață
Cu zori de zi fără apus,
Cu slava limpede, măreață,
Când va veni la noi Isus...

Va fi atunci o sărbătoare
Așa cum n-a mai fost nicicând,
Cu bucurii strălucitoare
Și haruri noi, pe-un nou pământ.

Ne vom uita într-o uimire,
La zidurile de iaspis,
Cetatea lui Iehova-lire,
Împodobită ca un vis.

Va fi atunci o-mbrățișare
Cu plâns în hohot fericit,
Și-n loc de chin și apăsare,
Va fi un har nemărginit.

Va fi cândva o înviere
Și-o întâlnire-n Paradis,
Va fi un Cer și-o mângâiere,
Așa cum Domnul ne-a promis.

Va fi cândva o adunare
A sfinților lângă Păstor;
Și-I vom aduce închinare,
Mărire-n vecii vecilor.

Atunci slăvitul nostru Rege
Va alunga orice necaz
Și cu năframa Lui va șterge
Înlăcrimatul nost' obraz.

Nu va mai fi nici tânguire,
Nici boală, moarte, nici păcat,

Și vom cânta în veci mărire
Aceluia ce ne-a salvat.

Va fi atâta bucurie,
Când pe Isus Îl vom vedea,
Va fi o dulce armonie...
Va fi cândva, va fi cândva...

Mulțumire pentru... spini

Într-o zi de primăvară,
Cu-adiere de zefir,
Am sădit și eu o floare,
Un lăstar detrandafir.

Aveam și-o fotografie
În pachetul cumpărat;
Eticheta scria mare:
„Roz-regal și parfumat”.

Dup-un timp au crescut muguri,
Peste curpenul chilug,
Și-așteptam să se îmbrace
Roz-regal întregul rug.

Dar când m-am uitat mai bine,
Să văd slava din grădini,
Nu se vedea nici o floare,
Doar un vrej țepos de... spini.

Unde e fotografia?
Ce-am crezut, și ce-am luat?
M-a păcălit eticheta,
Banii, uite, pe ce-am dat!

Țepii ascuțiți ca dinții
Ruginiți de pe zălaz

Îmi făceau doar răni la mână,
Și durere și necaz.

Însă într-o dimineață,
A ieșit de sub cojoc
Tocma-n vârful de rămurică
O minune de boboc.

Și încet, ca la serbare,
Și cu pasul triumfal,
S-a deschis atunci la soare
Trandafirul meu regal.

Ce petale, ce finețe,
Ce parfum de cer senin!
Ce culoare, ce suplețe,
Ca un vis diamantin!

...Doamne, știu că și în viață,
Aduni spini lângă potir,
Să se vadă doar la urmă
Roz-regalul trandafir...

Azi îți mulțumesc, Isuse,
Pentru-al spinilor amar,
Din care Tu faci să crească
Trandafirul plin de har!

Mulțumire pentru... stele

Doamne, vin cu mulțumire
Și cu inima voioasă
Să-Ți mărturisesc surpriza
Dintr-o noapte-ntunecoasă.

Eram apăsător de grijuri,
Rănile zvâcneau aprinse,
Nu vedeam decât cenușă,
Visurile mele stinse.

Ca la rășniță, calvarul;
Inima, zdrobită toată;
O epavă fără cârmă;
Pânza ruptă, sfărțecată.

Am ieșit măhnit afară
După aer și răcoare,
Și-am zărit atunci pe boltă
Stelele strălucitoare.

Erau mii și mii de stele,
Toate se uitau la mine;
Îmi zâmbeau tremurătoare,
Luminițe cristaline.

„Să vă spun a mea durere,
Stelelor fermecătoare?”
Dar am auzit o șoaptă:
„Harul este mult mai mare...”

Ce vor stelele să-mi spună
Din cărarea lor cerească?
Sau chiar Dumnezeu Preasfântul
Vrea prin ele să-mi vorbească...

Și sclipea scânteietoare
Toată bolta înstelată,
Parcă vrând să-mi spună: „Iată
Câtă slavă te așteaptă!”

...Mulțumesc, Isuse Doamne,
Pentru că, în ceasuri grele,
Chiar în nopțile cu beznă,
Mi-ai aprins pe boltă stele.

Credința

Dac-ar fi să pierd credința,
Oricât aş fi de bogat,
Toate-ar fi zădărnice,
Bogăția o sclavie,
Traiul numai nebunie,
Un coșmar întunecat.

Dar dacă-mi păstrezi credința,
Doamne binecuvântat!
Cea mai tristă sărăcie
Se preschimbă-n avuție,
Și povara-n bucurie,
Și bordeiul în palat.

Căci unde-i credința tare,
Îngerii cobor la sfat,
Și acolo-i armonie,
Dragostea mereu e vie,
E parfum de veșnicie,
Și e Domnul onorat!

Un fel de urare

Frații mei și surioare,
Să vă fac și eu urare:
Dumnezeu să ne ferească
De mândria omenească,
Și de limba cea vicleană
Care face numai rană.
Dar în schimb El să ne deie
Printre nori și curcubeie,

Să ne dea raza vioaie
Care vine după ploaie.
C-am avut destulă fiere,
De-acum să vină și miere.
Să ne facă Domnul parte
De-ndurare mai departe,
Și de harul care-aduce
Între noi iubirea dulce.
Tuturora să ne fie
Anul Nou cu bucurie;
Să trăim cu toți în pace
Cum lui Dumnezeu îi place.
Și cum spunem câteodată
Vorba din bătrâni lăsată:
Cele rele să se spele;
Cele bune să se-adune!
Să se stingă toată ura;
Cum ne-nvață și Scriptura!
Să se stingă și cârtirea;
Să rămână mulțumirea.
Dumnezeu s-aducă harul,
Să ne umple El hambarul
Tot cu lucrurile bune
După-a Sa înțelepciune;
Și să nu uităm că toate,
Toate-s binecuvântate
De Acela Care are
Milă de noi și-ndurare.
Deci să stăm într-o unire,
Și s-aducem mulțumire
Către Dumnezeu Preasfântul,
Care-a binecuvântat pământul,
Dumnezeu Mântuitorul,
Și de har Aducătorul...
...La Anu' și la Mulți Ani!

Cuprins

Această casă	62	Contul de la bancă	54
Ai obosit	24	Credința	94
Aici	58	Creștin aglomerat	20
Ajută-ne, Isuse	55	Cuvântul	90
Am frați care suspină	38	Da, am să umblu înc-o milă	35
Am văzut deja	51	Dacă scriu	15
Amăgirile din lume	66	Dacă-ai fost pe la Golgota	10
Așa e scris	80	Dă-mi izvoarele de sus	34
Așa ni-e dată viața	46	Din suferința cea mai grea	44
Așteptăm	74	Două fire	26
Aud un strigăt	86	Drumul	22
Aveam un vas	16	Emaus	60
Banul	43	Este Domnul	17
Betleeme, Betleeme!	88	Ești vrednic	67
Bun Venit, Stăpâne	84	Familia „TARE”	78
Când vine dimineața	76	Frumusețe	40
Când voi vorbi	73	Ieșurun	77
Cântați	83	În prag	90
Cât de sublimă-i părtașia	12	Îngrijorarea	36
Ce-ar însemna Crăciunul?	82	Întinde-ți mâna	91
Ce faci tu aici, Ilie?	41		
Cei ce-au băut din apa vieții	69		
Cercetare	27		
Cina	50		

La cârma vieții mele	61	Psalmul 121	8
Legătura de frăție	13	Psalmul 15	47
Lista	76	Psalmul 29	48
Meditație la iesle	85	Rămâneți întotdeauna sfinți	81
Mi-e dor	74	Răni ascunse	28
Mulțumesc	56	Refuz	14
Mulțumire pentru spini	92	Ridicați-vă privirea	7
Mulțumire pentru stele	93	Să rămâi	70
Mulțumire	91	Se sfârșește iarna grea	54
Nani nani pușor	31	Sfatul mamei	30
Nu alegeți spuma lumii	89	Slavă Ție	6
Nu costă mult?	65	Smirna	84
Nu e nimeni ca Iehova	25	Spovedanie	36
Numai Tu mă poți scăpa	19	Stânca	57
Ocol de nestemate	5	Stare de alarmă	11
Omagiu mamei	29	Stejarul din câmpie	71
Osana, Strălucit Isuse	58	Sunt pribeag spre-o altă Țară	9
Pâinea bună	33	Și Te-ai născut	87
Până când?	52	Te așteptăm, Isuse	18
Pe calea Ta	49	Un binecuvântat popas	42
Pe munte	39	Un fel de urare	94
Pentru ce	21	Va fi cândva	92
Pocăința	62	Valori	68
Pomelnic	53	Vremea cercetării	23
Praful	45		
Pragul Casei Tale	64		